

ZAČÍNÁME KONČIT

prosinec 2011

Sébastien Thiery

(přeložil **Petr Christov**, 2013)

SCÉNA 1

Obývací pokoj.

Troje dveře.

Vstupní dveře, dveře do kuchyně a dveře do pokoje.

Dveře do pokoje jsou pootevřené.

Slyšíme ohlušující hudbu (rock nebo rap).

PAN BAUMAN, muž kolem čtyřicítky, vchází do obývacího pokoje.

PAN BAUMAN (*nadměrně hlasitá hudba ho očividně znervózňuje*)

Ne! Tohle ne!

Hudba stále proniká do obývacího pokoje.

PAN BAUMAN přejde ke dveřím do pokoje.

PAN BAUMAN (*naštvaně*)

Ztlum tu hudbu!

Ztlum tu hudbu!

Zabouchne dveře, což z velké části hlasitost hudby utlumí.

PAN BAUMAN se rozvalí na pohovku.

Po několika vteřinách se dveře od pokoje otevrou.

Ohlušující hudba opět pronikne do obývacího pokoje.

PAN BAUMAN (*křičí*)

Už je to lepší?

Z pokoje vyjde krásná žena okolo sedmdesátky, oblečená, učesaná a naličená jako nějaká třicátnice.

PANÍ BAUMANOVÁ

Ty už jsi doma?

PAN BAUMAN (*překřikuje hudbu*)

Jo, jsem... Už jsem doma!

Ztlum tu hudbu!

PANÍ BAUMANOVÁ

Cože?

PAN BAUMAN (*mluví hodně nahlas*)

Ztlum tu hudbu!

PANÍ BAUMANOVÁ se vrátí do pokoje a vypne hudbu.

PAN BAUMAN mezitím z aktovky vytáhne nějakou brožuru a viditelně ji položí na konferenční stůl.

PANÍ BAUMANOVÁ se vrací do obývacího pokoje.

PANÍ BAUMANOVÁ

Neslyšela jsem tě.

PAN BAUMAN

Protože ty neslyšíš vůbec nic!

Vzala sis vůbec naslouchátko?

PANÍ BAUMANOVÁ

Cože?

PAN BAUMAN (*mluví, jako by hovořil s hluchým člověkem*)
Jestli sis vzala naslouchátko!

PANÍ BAUMANOVÁ
O čem to mluvíš?

PAN BAUMAN (*stále stejně*)
Dal jsem ti naslouchátko... Tak si ho nasad'!

PANÍ BAUMANOVÁ
Nezačínej s tím zase!

PAN BAUMAN
Zkus mě aspoň v něčem poslechnout!
Máš to naslouchátko?... Musíš ho nosit, jinak je na nic!
Když ho necháš na nočním stolku... tak nefunguje!

PANÍ BAUMANOVÁ
Tak už toho necháme, ne?

PAN BAUMAN
Musíš si ho dát do ucha... Pak bude fungovat!

PANÍ BAUMANOVÁ
Já žádný naslouchátko nepotřebuju! Slyším dobře!

PAN BAUMAN
A jak to víš?
Ani sis ho nevyzkoušela.
Zkus si ho aspoň na chvilku vzít... ať to můžeš porovnat. Uvidíš ten rozdíl...

PANÍ BAUMANOVÁ
Nevidím jediný důvod, proč bych tu plastovou věc měla nosit v uchu.

PAN BAUMAN
Na naslouchátku není nic špatného... Naslouchátka nosí spousta skvělých lidí.
Za to tě nikdo na ulici kamenovat nebude.
Tak to prostě je... Doba pokročila... Musíš jít s dobou!
Když někdo vidí rozmazaně, tak nosí brýle!... A nikdo se na něj kvůli tomu nedívá skrz prsty!

PANÍ BAUMANOVÁ
Co se mi to snažíš namluvit?

PAN BAUMAN
Podívej se na svou sestru... Nosí brýle... A díky nim dobře vidí.
A vůbec jí to nijak nekomplikuje, aby se dobře zařadila do společnosti.

PANÍ BAUMANOVÁ
Françoise je krátkozraká.

PAN BAUMAN
No právě! Slyšíš každé druhé slovo...
Tak si sakra to naslouchátko nasad'!
Stálo mě to majlant!

PANÍ BAUMANOVÁ (*naštvaně*)
Proč se mi vysmíváš do očí?

PAN BAUMAN si cosi neslyšně zamumlá pro sebe.

PANÍ BAUMANOVÁ
Co říkáš?

PAN BAUMAN zopakuje, co řekl, opět ho skoro není slyšet.

PANÍ BAUMANOVÁ
Cos to říkal?

PAN BAUMAN
Tak vidíš, že neslyšíš!

PANÍ BAUMANOVÁ
Jdi do háje! Chceš mě jen naštvat!

Pauza.

PANÍ BAUMANOVÁ (*pro sebe*)
Jak jsem si mohla vzít takovýho chlapa?

PAN BAUMAN
Kouzlo osobnosti!

PANÍ BAUMANOVÁ
To jo, kouzlo osobnosti...
Za posledních pět let dost vyprchalo.
(*zamumlá*) Kouzlo osobnosti...

*PAN BAUMAN si svlékne sako a posadí se zpět na pohovku...
S povzdechem si zuje boty.*

PANÍ BAUMANOVÁ
Dáš si whisky?

PAN BAUMAN
Rád... Díky.

*PANÍ BAUMANOVÁ vyndá whisky a nalije PANU BAUMANOVÍ.
PAN BAUMAN mezitím vezme do ruky brožuru, kterou předtím položil na konferenční stůl a hledá místo, kam ji položit, aby si ji jeho žena všimla.
Nakonec ji položí na pohovku.*

PANÍ BAUMANOVÁ
Jaký jsi měl den?

PAN BAUMAN
Strašný... Naprosto strašný... Musíme prodávat čím dál tím levněji... Abychom ještě pořád dost vydělávali... Ale není to udržitelné! Jednou přijde okamžik, kdy už to nepůjde dál.

PANÍ BAUMANOVÁ
Proč?

PAN BAUMAN (*když mluví, dělá velká gesta*)
Je to o křivkách! Víš, velké obchody jsou postavené na křivkách!
(*Kreslí do vzduchu první křivku.*)
Čím jsi levnější... tím víc prodáváš... čím víc prodáváš... tím víc vyděláš!
(*Kreslí do vzduchu druhou křivku.*)
Když ale neprodáváš draž... vyděláváš míň... takže musíš víc prodávat!... Ale pořád víc a víc a víc ! Nějakou dobu... víc za míň...

(Kreslí do vzduchu průnik obou křivek.)

...A výsledek je míň... Nakonec to udělá: bum! Celý to vybouchne!

PANÍ BAUMANOVÁ
Co vybouchne?

PAN BAUMAN
Košík.

PANÍ BAUMANOVÁ
Jaký košík?

PAN BAUMAN
Nákupní košík!
Chápeš?

PANÍ BAUMANOVÁ
Ne, ani trochu...

PAN BAUMAN
Kdybys měla naslouchátko, tak bys to pochopila!

Žena mu podá skleničku whisky.

PAN BAUMAN pije whisky, dívá se přitom přímo před sebe, jeho pohled je naprosto bez výrazu.

PANÍ BAUMANOVÁ přechází po pokoji sem a tam. Rovná věci, pak se u něčeho zastaví.

Vezme do ruky nějaký časopis. Zaraženě se podívá.

PANÍ BAUMANOVÁ
Co to je?

PAN BAUMAN
Co?

PANÍ BAUMANOVÁ
Co je to za brožuru?

PAN BAUMAN
Netuším, o čem mluvíš...

PANÍ BAUMANOVÁ
Hesperidky?

PAN BAUMAN
Jaký Hesperidky?

PANÍ BAUMANOVÁ
To je leták nějakého domova důchodců.

PAN BAUMAN
Jo tak... No, jo, už si vzpomínám.

PANÍ BAUMANOVÁ
Co to tady dělá?

PAN BAUMAN
Přišlo to poštou... Nevypadalo to zle.

PANÍ BAUMANOVÁ
Jak to myslíš: „Nevypadalo to zle?“

Proč tady skladuješ letáky z domova důchodců?

PAN BAUMAN

Protože... No, zaujalo mě to... Dělají teď docela zajímavý věci.

PANÍ BAUMANOVÁ

Děláš si ze mě legraci?

PAN BAUMAN

Koukni se na to, neodsuzuj něco, o čem nic nevíš...

PANÍ BAUMANOVÁ

Nemám ani náhodou chuť pronikat do světa domovů důchodců.

PAN BAUMAN

Proč ne?

PANÍ BAUMANOVÁ

Nevím... Prostě mi to přijde deprimující... Samí napůl senilní starci, které někdo nacpal do jednoho baráku...

Určitě se najdou zajímavější věci ke čtení, ne ?

Tohle je dost pochmurný čtení.

PAN BAUMAN

Pochmurný? Zbláznila ses?

Na tom není nic pochmurného!

Už dávno nemáme rok 1900... A tohle není žádný hospic!

Je to skvělý místo... Obrovský letní resort... Je to vlastně takový klub !

PANÍ BAUMANOVÁ

Klub?

PAN BAUMAN

Přesně tak.

Moře, slunce, velký bazén a spousta programů...

Ani nevím co všechno... Vybíjená, turnaje ve volejbale...

Tohle místo je úplný ráj!

PANÍ BAUMANOVÁ

Kam tímhle vším míříš?

PAN BAUMAN

Nikam!

Příští měsíc jedu pryč a možná radši, než aby ses tady plácala jen tak zbůhdarma... Tak jsem si říkal, že by sis mohla vyrazit za sluncem.

PANÍ BAUMANOVÁ

Ty jedeš příští měsíc pryč?

PAN BAUMAN

Vždyť jsem ti to říkal... Musím objet všechny naše obchody v regionech.

PANÍ BAUMANOVÁ

O tom jsi nemluvil.

PAN BAUMAN

Ale mluvil, mluvil...! Jen jsi na to zapomněla... Nebo jsi poslouchala jen napůl ucha, jako obvykle.

Kdybys radši nosila to naslouchátko.

PANÍ BAUMANOVÁ

Nech toho! O té cestě jsi mi nic neříkal!

PAN BAUMAN (*rezolutně*)

Tak fajn! Jak myslíš!

Příští měsíc tady nebudu! Rozumělas tomu?

PANÍ BAUMANOVÁ

Ano.

PAN BAUMAN (*rezolutně*)

Takže by to mohla být docela dobrá příležitost, abys strávila pár dní v tom klubu.

PANÍ BAUMANOVÁ

Je mi pětatřicet!

PAN BAUMAN

No a? Domovy důchodců jsou otevřené komukoli!

Pětatřicet, pětadesát, devadesát, kdokoli má právo tam jet!

Už jsem tam volal, mají volno.

PANÍ BAUMANOVÁ

Mají volno?

PAN BAUMAN

Ano, můžou tě přijmout.

PANÍ BAUMANOVÁ

A co bych podle tebe asi tak měla v pětatřiceti dělat v domě důchodců?

PAN BAUMAN

Co to sem pleteš?

Chtěl jsem ti udělat radost... Rád bych, aby ti bylo dobře.

Ty prostě nechceš být spokojená, je to tak?

PANÍ BAUMANOVÁ

Copak ses naprosto zbláznil?

PAN BAUMAN

Ne, jenom tě miluju, nic víc...

Jaký jiný důkaz lásky bych ti měl ještě dát?

Co?

Miluješ přece bazény.

PANÍ BAUMANOVÁ

A co má být?

PAN BAUMAN

Máme tady snad bazén? Nemáme!

A nebudeš mi snad vyčítat, že jsem nenechal postavit v obýváku bazén, že ne?

Nabízím ti bazén, nabízím ti to nejlepší.

Proč odmítáš být šťastná?

PANÍ BAUMANOVÁ

Ty mě chceš dát do domova pro seniory?

PAN BAUMAN

Pro jaké seniory? Kdo je tady starý?

Dneska žijou lidi do sto pětadvaceti. Seniorů je čím dál tím víc...

Být starý dneska vůbec nic neznamená. To už je dávno pryč... Totálně passé!

Prostě jsou lidi, kteří jsou spokojení, a lidi, kteří jsou smutní.

A já chci, abys byla spokojená! A měla kolem sebe spokojené a veselé lidi!

PANÍ BAUMANOVÁ
Něco se děje, Elaine?

PAN BAUMAN
Ne, ne, všechno je naprosto v pořádku.
Miluju tě, prostě tě miluju.
Copak bych mohl nechat samotnou tu, kterou miluju? Nechat tě na pospas tomuhle nepřátelskému životu?

PANÍ BAUMANOVÁ
Můj život je nepřátelský?

PAN BAUMAN
Ne, vůbec nic nechápeš! Ne tvůj život! Život obecně! Život je nepřátelský. Život je strašně nepřátelský... pro ženu, která je sama!
Všude samé násili... Všechna ta individua, co se potulují po ulicích... a čekají, až budou moci zaútočit na nějakou hodnou ženskou! Čteš přece noviny...
Kdyby tě někdo uškrtil... tak z toho bych se nikdy nevzpamatoval!

PANÍ BAUMANOVÁ
Co to meleš?

PAN BAUMAN
Co?
Chci, abys byla v bezpečí. Aby tě někdo chránil!
Musíš taky trochu myslet i na mě.

PANÍ BAUMANOVÁ
Dobře, tak já nevytáhnou paty z tohohle bytu.
Stačí? Uklidní tě to?

PAN BAUMAN
Ale ne, jasně že ne!... Nebezpečí číhá všude... Venku... ale taky uvnitř!
Představ si třeba... já nevím...
Co kdybys třeba upadla v koupelně, až tady nebudu? Co?
Co když uklouzneš ve vaně... nebo se sklouzneš po mýdle... a o něco se uhoříš hlavou? Kdo ti pomůže?

PANÍ BAUMANOVÁ
Proč bych měla zrovna uklouznout?

PAN BAUMAN
Každý někdy uklouzne, lásko... Každý uklouzne!
Ve městě, v přírodě... Nebo třeba v koupelně...
Kdekoli! Všude lidé padají! A ne úplně všichni se zase zvednou!

PANÍ BAUMANOVÁ
No tak se budu koupat v těch botách na suchý zip.
Nebo v těch s protiskluzovými podrážkami.
Uklidní tě to?

PAN BAUMAN (*vážně*)
Neměla bys to brát tak na lehkou váhu.

PANÍ BAUMANOVÁ
Podívej, jestli o mě máš strach, tak co mi zařídíš domů zdravotní sestřičku?
Co? A nebo pečovatelku, která se na mě každých deset minut přijde podívat ?

PAN BAUMAN
To myslíš vážně?

PANÍ BAUMANOVÁ
Co myslíš?

PAN BAUMAN (*jako by to bylo něco objeveného*)
Pečovatelka... To je výborný nápad.

PANÍ BAUMANOVÁ (*rozzuřeně*)
Jdi do háje, Alaine! Přestaň s tím!
Tohle mi už moc vtipný nepřijde!

Pauza.

PAN BAUMAN
Stalo se něco?

PANÍ BAUMANOVÁ neodpovídá.

PAN BAUMAN
Tak něco řekni...

PANÍ BAUMANOVÁ neodpovídá.

PAN BAUMAN
Natálie, člověk musí mluvit.
Když nic neříkáš, tak...

PANÍ BAUMANOVÁ neodpovídá.

PAN BAUMAN
Zase děláš ksichty?

PANÍ BAUMANOVÁ neodpovídá.

PAN BAUMAN
No tak, přestaň dělat ksichty.

PANÍ BAUMANOVÁ neodpovídá.

PAN BAUMAN
Jestli tam nechceš, tak do žádnýho klubu nepůjdeš... Spokojená?

PANÍ BAUMANOVÁ neodpovídá.

PAN BAUMAN
Sleduj... Vyhazuju tu brožurku do koše! (*Vyhodí brožuru do koše.*)
Tak, a už o tom nebudeme víc mluvit! Už je to pryč!

PANÍ BAUMANOVÁ
To s tou brožurkou nemá co dělat.

PAN BAUMAN
Ne?... A proč teda trucuješ?

Pauza.

PAN BAUMAN
Kvůli tomu naslouchátku? Dotklo se tě to?

PANÍ BAUMANOVÁ
Ne.

PAN BAUMAN
Tak proč ?

PANÍ BAUMANOVÁ
Už si mě vůbec nevšímáš.

PAN BAUMAN
Cože?

PANÍ BAUMANOVÁ
Nejsi ke mně pozorný.

PAN BAUMAN
Ale jdi, co to říkáš?

PANÍ BAUMANOVÁ
Už pro tebe neexistuju.

PAN BAUMAN
Ale to víš, že existuješ... No tak, Natálie, prober se!

PANÍ BAUMANOVÁ
Jako bych byla jen kus nábytku.
Stojím tady uprostřed pokoje...
Ty mě vidíš, ale nevšímáš si mě.

PAN BAUMAN
To není vůbec žádná pravda.

PANÍ BAUMANOVÁ
Jako bys tu ani pořádně nebyl... Žiješ jen vedle mě.

PAN BAUMAN
Proč tohle všechno říkáš?

PANÍ BAUMANOVÁ
Co jsme dělali třeba včera?

PAN BAUMAN
Včera?

PANÍ BAUMANOVÁ
Ano... Řekni mi, co jsme dělali včera večer.

PAN BAUMAN
No, jako včera večer?... Já nevím...
Včera bylo co...? Úterý, ano?

PANÍ BAUMANOVÁ
Ano.

PAN BAUMAN
Takže... Přišel jsem z práce... A společně jsme večeřeli? Je to tak?

PANÍ BAUMANOVÁ
A co jsme měli k večeři?

PAN BAUMAN
Dobrá otázka.

Já nevím... Ravioli?

Ano, ano, přesně tak... Včera jsme měli k večeři ravioli... A lososa jako předkrm. Vidíš? Vzpomněl jsem si!

PANÍ BAUMANOVÁ
O čem jsme si povídali?

PAN BAUMAN
Mluvili jsme o... o různých věcech.

PANÍ BAUMANOVÁ
Alaine, o čem jsme si povídali?

PAN BAUMAN
Počkej, určitě si vzpomenu...
Mluvili jsme o...
Nesmíš se na mě zlobit, mám toho teď v práci moc, všichni na mě strašně tlačí...
Je to těžké, však víš... Je to těžké.

PANÍ BAUMANOVÁ
Takže si nepamatuješ, o čem jsme se bavili ?

PAN BAUMAN
Ale jo... Vzpomenu... Včera večer, jo?
No... Losos, ravioli... Mluvili jsme o tvých problémech!
Že je to tak? Že jo?
Už se mi to všechno vybavilo... Bavili jsme se o tvých problémech.

PANÍ BAUMANOVÁ
O jakých problémech ?

PAN BAUMAN
No, jasně... O tvých problémech, jasně!
Že máš jako ještě všechno před sebou a že bys chtěla dokázat něco důležitýho... Něco, co bude vidět! To je ono!
Zanechat po sobě nějakou stopu...
Už se mi to vybavilo.
Jak jsme o tom mluvili.

PANÍ BAUMANOVÁ si PANA BAUMANA beze slova prohlíží.

PAN BAUMAN
O tom jsme mluvili.
Tím si jsem jistý!

PANÍ BAUMANOVÁ
Včera večer jsem doma nevečeřela.

*PANÍ BAUMANOVÁ odejde z obývacího pokoje a nechá PANA BAUMANA o samotě.
PAN BAUMAN složí hlavu do dlaní.*

TMA

SCÉNA 2

*U Baumanů někdo zvoní.
PAN BAUMAN jde otevřít..
Vstoupí mladík oblečený v uniformě poslíčka s balíkem minerálek.*

PAN BAUMAN
Pojďte dál, Stéphane... Jen pojd'te.

HERVÉ (*před svým šéfem je extrémně ostýchavý*)
Dobrý den, pane Bauman.

PAN BAUMAN
Dobrý, Stéphane.
Dejte to do kuchyně.

HERVÉ
Jistě.

HERVÉ se ani nehne.

PAN BAUMAN
Co je?

HERVÉ
Kudy se jde do kuchyně?

PAN BAUMAN (*ukáže na dveře*)
Kuchyně tudy...

*HERVÉ odejde s balíkem vod do kuchyně.
Vrátí se zase zpátky a vyjde ven na chodbu.
Znovu přijde s dalším balíkem vod a jde rovnou do kuchyně.
PAN BAUMAN ho pozoruje, jak chodí sem a tam.
HERVÉ vychází z kuchyně a míří ke dveřím, chystá se k odchodu.*

HERVÉ
Na shledanou, pane Bauman.

PAN BAUMAN
Kam jdete ?

HERVÉ
No, já... do auta?

PAN BAUMAN
Proč už odcházíte?

HERVÉ
Už je to všechno!

PAN BAUMAN
Nechcete se na chvíli posadit?

HERVÉ (*velice překvapeně*)
No, já...

PAN BAUMAN
Sedněte si.

*PAN BAUMAN ukáže HERVÉMU na pohovku.
HERVÉ je v rozpacích, ale posadí se.*

PAN BAUMAN
Můžeme si v klidu popovídat.

HERVÉ
Ano?

*Pauza.
HERVÉ je velmi rozpačitý.*

PAN BAUMAN
Tak co? Jak se máte, Stéphane?

HERVÉ
No... Díky, jde to... Jenom...

PAN BAUMAN
Ano?

HERVÉ
Víte, já...

PAN BAUMAN
Copak? Něco se děje?

HERVÉ
Ne, ne, všechno je fajn, ale... Jen že se nejmenuju Stéphane.

PAN BAUMAN
No a?... Jak se vlastně jmenujete?

HERVÉ
Hervé.

PAN BAUMAN
Jasně, Hervé... Omlouvám se... Víte, já jsem teď tak trochu... Moc se omlouvám, nevadí?

HERVÉ
Ne to je v pořádku, nic se nestalo.

PAN BAUMAN
Hervé, jo? ... Tak jak se vede, Hervé?

HERVÉ
No, dobře... Všechno v pohodě.

PAN BAUMAN
Skvělé...

Poměrně dlouhá pauza, během které HERVÉ příliš nechápe, co tady vlastně dělá.

PAN BAUMAN
Jak dlouho u nás pracujete ?

HERVÉ
Od září.

PAN BAUMAN
Všichni ve firmě jsou s vámi spokojeni.

HERVÉ
Opravdu?

PAN BAUMAN
Ano, ano... To víte, posíláči se rychle střídají... Ale tady... Vlastně k tomu nemám co dodat... Všichni jsou nadšení.

HERVÉ
Ale pan Prioux...

PAN BAUMAN
Kdo je pan Prioux?

HERVÉ
Vedoucí rozvážky.

PAN BAUMAN
Aha, ano, jistě... pan Prioux.

HERVÉ
Říkal, že mě chce vyhodit.

PAN BAUMAN
A proč to pan Prioux říkal ?

HERVÉ
No, protože... Měl jsem něco doručit a... já to nedoručil.

PAN BAUMAN
Vy jste to nedoručil?

HERVÉ
Ne.

PAN BAUMAN
A proč jste to nedoručil?

HERVÉ
Usnul jsem.

PAN BAUMAN
Vy jste usnul za volantem?

HERVÉ
Ne, to ne, ve skladu... Protože jsem byl hrozně unavený.

PAN BAUMAN
Jste unavený?

HERVÉ
Ano, kvůli hodinkám, co nosím... Dělají „píp píp“!

PAN BAUMAN

„Píp píp“?

HERVÉ

Ano, každou hodinu pípají... Dělá to takové „píp píp“.
V noci mě to budí... nemůžu pak nikdy znova usnout.

PAN BAUMAN

Musíte si je na noc sundávat.

HERVÉ

Ale oni pípají, i když je sundám. Pořád dělají „píp píp“.

PAN BAUMAN

No to určitě ano, ale... Odkládáte si je někam do vedlejší místnosti?

HERVÉ

Já bydlím v jednopokojáku.
Ať je odložím kamkoli, tak vždycky «píp píp» a mě to probudí.

PAN BAUMAN

Pořídte si jiné hodinky.

HERVÉ

Tyhle mi dala moje kmotra... A pak umřela.

PAN BAUMAN

V tom případě... Máte pravdu.
Spěte ve skladu.

HERVÉ

Opravdu?
Ale pan Prioux...

PAN BAUMAN

Kašlete na pana Prioux!

HERVÉ

Ten klient si stěžoval.

PAN BAUMAN

Klienti nejsou nikdy spokojení... Furt remcají!

No jo, no...

(pauza)

Víte, proč s vámi chci mluvit?

HERVÉ

Abyste mi dal výpověď?

PAN BAUMAN

Ale vůbec ne.
Chci, abyste u nás vzal od prvního místo manažera!

HERVÉ

Manažera?

PAN BAUMAN

Nechcete dělat manažera?

HERVÉ

Vždyť jsem jenom poslíček!

PAN BAUMAN

No a co? Musíte mít nějaké ambice, ne?

Přece nechcete celý život dělat poslíčka?

HERVÉ

Já nevím.

PAN BAUMAN

Ale já vím!

Vy nevypadáte jako poslíček!

HERVÉ

Opravdu?

PAN BAUMAN

Samozřejmě, že ne! Vytáhněte ramena... Trochu se narovnejte... Rovná záda!

Vidíte... Vypadáte jako manažer!

HERVÉ

Opravdu?

PAN BAUMAN

Jednoznačně!

Bradu nahoru...

Dokonce jako vyšší manažer...

HERVÉ

Děkuju.

PAN BAUMAN

Proč mi děkujete ? Za co děkujete ? Nemáte za co děkovat!... Věřím vám, to je všechno.

Jste dobrý člen týmu, nechci o vás přijít... Nemáte zač děkovat.

Pauza.

PAN BAUMAN

Líbíte se ženám!

HERVÉ

Myslíte?

PAN BAUMAN

Vím to!

V naší firmě máme osmdesát procent žen a všechny vás zbožňují.

Takže se ženám líbíte!

HERVÉ

Možná?

PAN BAUMAN

Jste pro ženy ten správný muž!

HERVÉ (*příliš nechápe*)

Myslíte?

PAN BAUMAN

Budete se starat o mou ženu.

HERVÉ

Vy chcete, abych se staral o vaši ženu?

PAN BAUMAN

Přesně tak!

HERVÉ

Promiňte... Asi úplně nerozumím tomu, co po mě chcete.

PAN BAUMAN

Žiju se svou ženou... Jsme spolu devět let... Jmenuje se Natálie... Je moc milá... Výborně nám to klapě... Akorát... Ona je nemocná.

Ona... Jak bych vám to... Ona extrémně rychle stárne... A bych to uvedl na pravou míru... Stárne sedmkrát rychleji než já.

HERVÉ

Jako psi?

PAN BAUMAN

Berte to třeba tak... Je to naprosto strašné... Tahle situace je... Je extrémně těžké s tím žít.

Já svou ženu miluju... Promiňte, že vám to takhle říkám, ale... Já svou ženu hluboce miluji... Ale když vidím, jak je na tom den ze dne hůř a hůř... A pořád se to zrychluje... Co můžu dělat? Co? Co můžu dělat?

HERVÉ

Byl jste s ní u lékaře?

PAN BAUMAN

Samozřejmě že ne!

Ona si svůj stav vůbec neuvědomuje! Vůbec o svém stárnutí neví... Kdybychom šli k doktorovi, tak by ji to dorazilo.

HERVÉ

A kolik jí teda je?

PAN BAUMAN

Já už ani nevím... Nevím přesně.

Řekl bych, že je jí něco kolem sedmdesátky, možná osmdesát... Ale třeba se zítra probudím a bude jí devadesát!

HERVÉ

Trpí hodně?

PAN BAUMAN

Právě že vůbec... Vůbec nic si neuvědomuje.

To je jediná záchrana.

HERVÉ

Nemůžete ji dát do domova důchodců?

PAN BAUMAN

Tam ona nechce... Nechce.

Už jsem zkusil všechno. Všechno.

Spoustu krásných míst... Sanatoria... Ale nechce o tom ani slyšet!

Delší pauza, při níž se HERVÉ dostane do rozpaků.

HERVÉ

No teda...

PAN BAUMAN

Takže?

HERVÉ

Omlouvám se, ale...

Co byste si vlastně přesně představoval, abych dělal?

PAN BAUMAN

Myslel jsem, že byste ji... Že byste ji hlídal.

HERVÉ

Bojíte se, aby neutekla?

PAN BAUMAN

Ale to ne!

Hlídat, jako hlídat... starat se o ni a tak.

Zastoupit mě doma... Nemáte s tím problém?

Něco jako bábi-sitting.

HERVÉ

Nejsem si jistý, že bych to zvládnul.

PAN BAUMAN

Proč?

HERVÉ

Nemám vzdělání na péči o staré lidi.

PAN BAUMAN

Na to nemusíte mít vzdělání! Ona jen potřebuje, aby s ní někdo byl!

Umíte s někým být?

HERVÉ

Možná.

PAN BAUMAN

Jste tady? Ted'?

HERVÉ

To ano.

PAN BAUMAN

Takže s někým umíte být...

HERVÉ

Ano.

PAN BAUMAN

A já po vás chci, abyste tady prostě byl... To přece není nic složitého!

HERVÉ

A co ona? Ona s tím souhlasí?

PAN BAUMAN

Jistě že s tím souhlasí! Proč by s tím nesouhlasila?

Jednoduše jí řekneme, že... že jste můj synovec.

HERVÉ

Váš synovec?

PAN BAUMAN

Přesně tak, řeknu jí, že jste syn mého bratra !

HERVÉ

Ale jako váš synovec... Neměla by mě znát?

PAN BAUMAN

Proč?

HERVÉ

Už mě někdy viděla?

PAN BAUMAN

Ne, nikdy vás neviděla!

Nikdy vás neviděla, protože... protože jste byl utajený syn.

HERVÉ

Utajený syn?

PAN BAUMAN

Tajné dítě.

Řeknu jí, že vás můj bratr měl jako mimomanželské dítě.

A proto budete bydlet u nás.

Abychom vás mohli dál tajit... Tak se to s utajenými syny dělává, ne?

HERVÉ

Já nevím, pane Bauman... Nevím, jestli můžu.

Pauza.

PAN BAUMAN (*nervózně*)

Potřebuju vás, protože...

PAN BAUMAN se rozpláče.

HERVÉ

Jste v pořádku, pane Bauman? Jste v pořádku?

PAN BAUMAN (*dojatě*)

Je to tak těžké... Neskutečně těžké.

Víte, už to dlouho nevydržím...

A jestli mi rupnou nervy, tak to položí celou firmu.

Když mě zachráníte... Zachráníte tím celý podnik.

(Pauza.)

Pomůžete mi?

HERVÉ

No, když je to tak... Ale... Já nevím...

PAN BAUMAN se znovu rozpláče.

TMA

SCÉNA 3

*V obývacím pokoji u Baumanů.
PANÍ BAUMANOVÁ (sedmesátiletá) leží na pohovce.
Vstoupí PAN BAUMAN v županu.
Posadí se na kraj pohovky.*

PANÍ BAUMANOVÁ
Dáš si něco?

PAN BAUMAN
Ne, děkuju.

PANÍ BAUMANOVÁ
Alaine, dáš si něco?
Cítíš ke mě něco?

PAN BAUMAN
No, já... Jasně že ano.

PANÍ BAUMANOVÁ
Vzrušuju tě?

PAN BAUMAN
Samozřejmě.

PANÍ BAUMANOVÁ
Už tě nezajímám.

PAN BAUMAN
Proč bys mě neměla zajímat?

PANÍ BAUMANOVÁ
Copak to není pravda? Ani mě nepohladiš.

PAN BAUMAN
Ale vždyť tě hladím... a když takhle sedíme... tak se k tobě tisknu.

PANÍ BAUMANOVÁ
Kdy jsme se naposledy milovali?

PAN BAUMAN
Počkej, hned si vzpomenu... To bylo... no...

PANÍ BAUMANOVÁ
Ano?

PAN BAUMAN
Minutku!
Promiň... Vždyť víš, že to nijak nepočítám!
Naposledy jsme... no... Přesně si to vybavuju... Byli jsme v posteli, že jo... Velká čtvercová postel... dvoulůžko...
Bylo to... No...

PANÍ BAUMANOVÁ
Už jsi zapomněl?

PAN BAUMAN

Přestaň na mě útočit, no tak...
Vidím to před sebou... Bylo to...

PANÍ BAUMANOVÁ

Ano?

PAN BAUMAN

V Antibes! Letos v létě na hotelu v Antibes!

PANÍ BAUMANOVÁ

V Antibes nic nebylo... Ani ses na mě nepodíval, ani jsi mi nedal pusu... Ani jsi mě nepohladil.

PAN BAUMAN

Ale to víš že pohladil... Přece jsme tam... No jasně že ano.
Možná to v tobě nenechalo žádný velký dojem, to mi je líto, ale spali jsme tam spolu.
Tím si jsem jistý...
Já si na to pamatuju!

PANÍ BAUMANOVÁ

Ve dvou oddělených pokojích?

PAN BAUMAN

Cože?

PANÍ BAUMANOVÁ

Tohle léto jsme v Antibes měli pronajaté dva oddělené pokoje.

PAN BAUMAN

No a? Co to dokazuje?

PANÍ BAUMANOVÁ

Dokazuje to to, že tys byl v jednom pokoji a já ve druhém.
A řekla bych, že je docela komplikované se vzájemně dotýkat, když spíme v různých pokojích.

PAN BAUMAN

Byli jsme přece na stejném patře!

PANÍ BAUMANOVÁ

To ale trochu brání tomu, abychom spolu něco měli, ne?

PAN BAUMAN

Jak něco měli? Jak to myslíš, něco měli?
A co sny? Představy? V těch spolu nic nemáme?
Mně se zdá o tom, že s tebou spím... Takže spolu něco máme!
Můžeme se naprosto v klidu milovat ve dvou oddělených pokojích.

PANÍ BAUMANOVÁ

Co se mi to snažíš namluvit?

PAN BAUMAN

Proč by asi tak existovaly oddělené pokoje, ne?
Napadla tě někdy tahle otázka?
Sex totiž zdaleka nemusí nutně znamenat, že muž a žena jsou v jednom a témže pokoji...
Zvyky se mění, je jiná doba!
Svět je jinde!
Prober se, Natálie... Svět kráčí kupředu!

PANÍ BAUMANOVÁ

Nevím, jak je na tom svět, ale my se vracíme zpátky.

Pauza.

PANÍ BAUMANOVÁ
Náš svazek brzo praskne.

PAN BAUMAN
Neboj se... Nic nepraskne.

PANÍ BAUMANOVÁ
Víš z čeho pochází slovo *svazek*?
Od slovesa „vázat“... Když nás spolu nic neváže, tak už v žádném svazku nejsme.

PAN BAUMAN
Ty ses dala na lingvistiku?
Přece se nebudeme bavit o lingvistice...

PANÍ BAUMANOVÁ
Alaine, musíme spolu zase začít spát.

PAN BAUMAN
Ale proti tomu já nic nemám! S tím souhlasím!
Teda jako dneska večer ne... Musím dočíst jednu knížku... Ale naprosto souhlasím!

*Posadí se na pohovku, z kapsy vytáhne knížku a začte se do ní.
Oba si v tichosti čtou.
Po chvíli PANÍ BAUMANOVÁ natáhne ruku ke svému manželovi a položí mu ruku na hrudník.
Cítíme, jak se PAN BAUMAN křečovitě otřeše.
Oba v tichu dál čtou.
Ruka PANÍ BAUMANOVÉ vklouzne pod manželův župan. Její ruka je stále ve výši prsou.
PAN BAUMAN sebou zavrtí a lehce něco zamručí.
Ruka PANÍ BAUMANOVÉ klesne na úroveň manželových stehén.*

PAN BAUMAN
Takhle to je lepší!

PANÍ BAUMANOVÁ
Proč se vztekáš?

PAN BAUMAN
Já se nevztekám... Čtu si.

PANÍ BAUMANOVÁ
Já ti v tom přece nebráním.

Její ruka znovu vklouzne pod manželův župan.

PAN BAUMAN
Nech toho, Natálie!
Znervózňuje mě to... Nemůžu se soustředit.

PANÍ BAUMANOVÁ
Musíš si opravdu zrovna teď číst? To je to tak důležité?

PAN BAUMAN
Důležité?
Zajímá mě to.

PANÍ BAUMANOVÁ
O čem to je?

PAN BAUMAN

Je to knížka o dinosaurech.

PANÍ BAUMANOVÁ

Ty se zajímáš o dinosaury?

PAN BAUMAN

No jistě.

Tihle tvorové mě fascinují.

PANÍ BAUMANOVÁ

Odkdy?

PAN BAUMAN

Odjakživa...

Tyhle příšery mě naprosto uchvátily.

PANÍ BAUMANOVÁ

A já jsem tě neuchvátila?

PAN BAUMAN

To víš že ano, ale teď jsem zrovna s nima...

Oni tady přece jen byli dřív!

Zkus mít aspoň trochu pochopení pro historii!

PANÍ BAUMANOVÁ stáhne ruku zpátky. PAN BAUMAN si opět začne číst.

PANÍ BAUMANOVÁ si číst nezačne, sedí vedle manžela a sní.

Najednou PANÍ BAUMANOVÁ vyskočí a obkročmo se posadí na svého manžela.

PAN BAUMAN

Co tě to popadlo? Zbláznila ses?

PANÍ BAUMANOVÁ

Jsem úplně mokrá.

PAN BAUMAN

Jo, no tak... Tak se usuš... Utři se!

Vidíš přece, že nejsem ve stavu, abych...

PANÍ BAUMANOVÁ

Pojď, mám chuť si zašukat.

PAN BAUMAN

Ale ne... Ne... Prosímtě!

Neříkej tyhle slova!

Nejsme přece někde na dálničním odpočívadle!

A ty nejsi kamionák... Vždyť vidíš, že nemůžu... Že nejsem ve stavu, abych...

PANÍ BAUMANOVÁ

Proč?

MONSIEUR BAUMAN

Proč? Proč?

Prosím tebe, buď tak hodná... a slez!

PANÍ BAUMANOVÁ sleze a začne před Alainem nyně tančit.

PAN BAUMAN

Co blázníš?

PANÍ BAUMANOVÁ
Chci ti udělat striptýz.

PAN BAUMAN
Co že mi chceš udělat?

PANÍ BAUMANOVÁ
Chci ti udělat striptýz...

PAN BAUMAN
Nebudeš se snad tady v obýváku svlíkat?

PANÍ BAUMANOVÁ
Bude se ti to líbit.

PAN BAUMAN *(výhruzně)*
Opovaž se svlíknout do naha!
Slyšíš? Opovaž se svlíknout úplně do naha!

PANÍ BAUMANOVÁ
Proč?

PAN BAUMAN
Nachladneš!
Je tady průvan... Nachladíš se!

PANÍ BAUMANOVÁ přestane tančit a jde se zase přitulit k manželovi.

PANÍ BAUMANOVÁ
Chceš, abych se převlíkla za jeptišku?

PAN BAUMAN
Za jeptišku?

PANÍ BAUMANOVÁ
Dřív tě to přece vzrušovalo.

PAN BAUMAN
Nemám ani trochu chuť spát s jeptiškou!

PANÍ BAUMANOVÁ
Pojď, ty budeš jako můj kardinál...

PAN BAUMAN
Ne, žádný kardinál nebude!

PANÍ BAUMANOVÁ *(vlně)*
Pan kardinál se zlobí...

MONSIEUR BAUMAN
Já nejsem žádný kardinál!
Nezlobím se! Ale nejsem žádný pan kardinál!

PANÍ BAUMANOVÁ
Vezmi si mě, Alain!

MONSIEUR BAUMAN
Prostě to nejde, OK? Chápeš? Nemůžu!

PANÍ BAUMANOVÁ
Proč nemůžeš?

MONSIEUR BAUMAN
Mám ti to ukázat?
Nemám erekci... Tak! Už je to jasný?!

Pauza.

PANÍ BAUMANOVÁ
Když mě necháš, abych ti to udělala pusou, tak to třeba...

MONSIEUR BAUMAN
Kurva! OK? Kurva!
Nemůžu s tebou mluvit, když se na mě lepiš!

*PANÍ BAUMANOVÁ se od manžela odtáhne.
PAN BAUMAN pokračuje ve čtení.
PANÍ BAUMANOVÁ se chvíli dívá před sebe, pak se otočí k manželovi.
Hlava PANÍ BAUMANOVÉ se ocitne pod páskem manželova županu a zahájí felaci.*

PAN BAUMAN
Co to děláš?

PANÍ BAUMANOVÁ
Vykouřím ti ho.

PAN BAUMAN
Šlííš?

PANÍ BAUMANOVÁ
No tak, uvolni se.

PAN BAUMAN
Natálie, je to směšný!
Zvedni se, no tak, prosím.

PANÍ BAUMANOVÁ
Jenom ti ho rychle vykouřím.

PAN BAUMAN (*postaví se*)
Tak fajn, stačilo!

PANÍ BAUMANOVÁ
Alaine, jsem přece tvoje žena!

PAN BAUMAN
Copak jsi upadla na hlavu?
Nejsi na tohle už trochu stará...?

PANÍ BAUMANOVÁ
Jak to?

PAN BAUMAN
Tohle dělají pubertáci!
Natálie, my už přece nejsme děti.
Musíme mít trochu rozum.

PANÍ BAUMANOVÁ
Felace je pro pubertáky?

PAN BAUMAN

Jasně že je... Natálie, no tak! Tohle je přece dětinské... takhle lízat... svého kluka... Teda jako manžela... O čem jsme to mluvili? Cos říkala?

PANÍ BAUMANOVÁ

Že je to pro pubertáky?

PAN BAUMAN

Jasně, no jasně.

PANÍ BAUMANOVÁ

Takže Mathias a Beáta jsou pubertáci?

PAN BAUMAN

Samozřejmě že ne, proč by byli?

PANÍ BAUMANOVÁ

Pokud rozumím dobře tomu, cos říkal, tak Beáta s Mathiasem, kteří, jak dobře víš, mají velice pestrý sexuální život, jsou asi opoždění?

PAN BAUMAN

Beáta nelíže Mathiasovi přirození.

PANÍ BAUMANOVÁ

Ale právě že líže!

PAN BAUMAN

Máš fotky?

PANÍ BAUMANOVÁ

Děláš si legraci?

PAN BAUMAN

Tak máš nějakou fotku, kterou bys mi mohla ukázat?... Nebo, já nevím, klidně třeba video?

PANÍ BAUMANOVÁ neodpovídá.

PAN BAUMAN

Nemáš pro to jediný důkaz!

Beáta je pneumoložka s nohama pevně na zemi... Ta se nesníží k tomu, aby olizovala svého manžela!

Olizují se zvířata... Psi, kočky... Ale Beáta rozhodně ne! Promiň, Beáta není zvíře... A ty taky ne!

Nemohl bych žít se zvířetem! Tohle není ZOO!

Zvířata žijí v ZOO... Nebo v přírodě!

Tady je to ale vyhrazené pro lidi... Sorry!

PANÍ BAUMANOVÁ

Něco tě teď rozčílilo, Alaine?

Pauza.

PANÍ BAUMANOVÁ

Co se stalo, Alaine?

Chceš mi něco říct?

Pauza.

PAN BAUMAN

Ano, chci ti něco říct... ale je to složité.

PANÍ BAUMANOVÁ
Poslouchám, Alaine.

PAN BAUMAN
Není to jednoduché... Týká se to mého bratra.

PANÍ BAUMANOVÁ
Guillauma?

PAN BAUMAN
Ano, Guillauma...

PANÍ BAUMANOVÁ
Má nějaké problémy?

Pauza.

PAN BAUMAN
Má utajené dítě!

PANÍ BAUMANOVÁ
Kde?

PAN BAUMAN
Kde?
Kdybych ti řekl kde, tak už nebude utajené!
To bude nalezené!

PANÍ BAUMANOVÁ
To by bylo lepší, ne?

PAN BAUMAN
Ne, musí zůstat v tajnosti!

PANÍ BAUMANOVÁ
Proč?

PAN BAUMAN
Protože to děcko... Protože ho měl s jinou ženou, ne s Marie-Christine!

PANÍ BAUMANOVÁ
Kdy?

PAN BAUMAN
Před dvaadvaceti lety... To je doba!

PANÍ BAUMANOVÁ
Tys o tom věděl?

PAN BAUMAN
Vlastně ano...

PANÍ BAUMANOVÁ
Jak dlouho to víš?

PAN BAUMAN
Vždycky jsem to věděl...

PANÍ BAUMANOVÁ
Opravdu?

PAN BAUMAN
No, od té doby, co...

PANÍ BAUMANOVÁ
Ty nevíš, odkdy to víš?

PAN BAUMAN
Ale jasně, že ano... Vím to... úplně od začátku.

PANÍ BAUMANOVÁ
Jak to? Co to znamená od začátku? Ty víš o existenci toho děcka dvacet let?

PAN BAUMAN
Ano.

PANÍ BAUMANOVÁ *(je naprosto konsternovaná)*
Proč jsi mi o tom nikdy neřekl?

PAN BAUMAN
Je to utajené dítě!
Ty snad mluvíš o věcech, které jsou tajné?

PANÍ BAUMANOVÁ
Od té doby, co jsme manželé, jsem před tebou nikdy nic netajila.
Proč jsi mi nic neřekl?

PAN BAUMAN
Proč? Proč?
Protože Guillaume nechtěl! Musel jsem mu to odpřisáhnout!
Chtěl všechno úplně pohřbít!

PANÍ BAUMANOVÁ
Pohřbít to dítě?!

PAN BAUMAN
Tu afěrku, Natálie! Pohřbít tu afěrku!

PANÍ BAUMANOVÁ
S kým to dítě má?

PAN BAUMAN
S jednou... S jednou ženou.

PANÍ BAUMANOVÁ
Jak originální.
Kde se ta ženská vzala?

PAN BAUMAN
Z Bretaně. Víš, je to Bretonka... No a teď víš všechno!
Můj bratr měl poměr s jednou holkou z Bretaně...

PANÍ BAUMANOVÁ
A to jako kde? Někde na pláži?

PAN BAUMAN
Kde jinde... Nebo v převlékací kabince... nebo možná na útesu... já nevím... já u toho nebyl... Neznám úplně všechny podrobnosti!
Víš přece, že Guillaume je v tomhle směru hodně zdrženlivý.
A ta Bretonka otěhotněla... Ale chtěla si to nechat, znáš lidi z Bretaně, jsou tak trochu *(naznačí gestem)*

natvrđlost)... No a tak se malý Hervé narodil.

PANÍ BAUMANOVÁ

Ale Hervé není přece vůbec bretoňské jméno!

PAN BAUMAN

No to bych řekl, že to je bretoňské jméno.

Herwé... Herwé... Jmenuje se původně Herwé!

Ale tady v Paříži se mu říká Hervé!

PANÍ BAUMANOVÁ

Aha...A proč mi to říkáš zrovna dneska? Co tě k tomuhle téma přivedlo?

PAN BAUMAN

Protože mě Guillaume požádal, abych se o malého postaral.

PANÍ BAUMANOVÁ

O Herwého?

PAN BAUMAN

Ano... Nemohl jsem mu to odmítnout... Když jsem vlastně jeho strýček.

Před týdnem jsem ho přijal do firmy... Aby se trochu zaučil... Ať kluk taky pozná něco jiného než lodě a žulu.

PANÍ BAUMANOVÁ

Co u vás dělá?

PAN BAUMAN

Co si asi tak myslíš, že ten kluk může dělat? Prostě tam je... Nic nedělá, rozkoukává se... Učí se, a tak.

PANÍ BAUMANOVÁ

Ale Marie-Christine o tom neví?

PAN BAUMAN

Říkal jsem ti, že to je utajený syn... Utajený syn!

PANÍ BAUMANOVÁ

Ty ho chceš schovat tady u nás?

PAN BAUMAN

Přesně tak... Má to chudák těžký... Je zoufalej... Nikoho tady ve městě nezná... Ze všeho je vykulenej... Když vedle něj zatroubí auto, tak se děsně lekne a vyskočí jak splašenej!

PANÍ BAUMANOVÁ

Vyskočí?

PAN BAUMAN

Víš, je to zvláštní kluk... Kluk od moře.

PANÍ BAUMANOVÁ

Kluk od moře?

PAN BAUMAN

Přesně tak!

Od narození žije na břehu oceánu... S nohama v písku... raci nad hlavou...

PANÍ BAUMANOVÁ

Co to plácáš?

PAN BAUMAN

Poslouchej, Natálie! Ty se mě na něco ptáš a já ti odpovídám!

Myslíš si snad, že mě baví starat se o toho chudáka...? Co? O kluka, co se živí chaluhami a sardinkami, který si musí nalovit vlastníma rukama?

PANÍ BAUMANOVÁ
Jak dlouho u nás bude?

PAN BAUMAN
To netuším... Dokud si nezvykne na vnitrozemské klima... na naše podnebí.
Dokud se pořádně neodsolí?

PANÍ BAUMANOVÁ
On je slaný?

PAN BAUMAN
Dvacet let žil na břehu oceánu... Sůl se mu dostala úplně všude.
Bude trvat minimálně měsíc, než se toho zbaví.

PANÍ BAUMANOVÁ
Měsíc?
Kdy k nám přijde?

PAN BAUMAN
To je na nás... v pondělí?

PANÍ BAUMANOVÁ
Počkej, počkej, v pondělí? Vždyť ty ale v pondělí odjíždíš!

PAN BAUMAN
Do háje!
To je snad naschvál... Vždycky se musí všechno sejít najednou.

Pauza.

PAN BAUMAN
Zkusím to posunout!

PANÍ BAUMANOVÁ
To by šlo?

PAN BAUMAN
Zkusím to... Že bych odjel v úterý.

PANÍ BAUMANOVÁ
Jak v úterý? Děláš si ze mě legraci?
Pondělí nebo úterý! To je přece úplně jedno!
Odlož to o měsíc!

PAN BAUMAN
O měsíc?
Mám meetingy s mými řediteli... Dáváme to dohromady rok!

PANÍ BAUMANOVÁ
No ale ty jsi přece šéf!
Můžeš to odložit.

PAN BAUMAN
Odložit to o měsíc? Zbláznila ses?
Víš, co to je takovej ředitel regionálního supermarketu?

PANÍ BAUMANOVÁ

Zhruba si to představit dokážu.

PAN BAUMAN

Ne, nedokážeš! Vůbec si to nedokážeš představit!

To jsou naprosto zoufalí lidi.

Jsou to šílenci, většina z nich navíc trpí depresemi... Nesnášejí hierarchii... a cokoli, co přichází z hlavního města.

Nikde jinde nenajdeš zakomplexovanější lidi!

Jednou přijdeš na schůzku o pět minut později... A obrat jejich podniku okamžitě klesne o dvacet procent...

Kvůli pětiminutovému zpoždění! Pět minut! Dvacet procent!

No a o měsíc? To si nechceš ani představit!

PANÍ BAUMANOVÁ

Nehodlám si s ním každý večer povídat.

PAN BAUMAN

Opakuju ti, že to je Bretonec.

PANÍ BAUMANOVÁ

A co jako?

PAN BAUMAN

Bretonci nemluví.

PANÍ BAUMANOVÁ

To si pleteš s lidmi z Normandie.

PAN BAUMAN

To teda nepletu... Proti Bretoncům jsou lidi z Normandie úplně klepny! Tenhle kluk mlčí jako kapr! Jako kapr!

PANÍ BAUMANOVÁ

Nevím Alain... Já už vůbec nevím, co...

Pauza.

PAN BAUMAN

Tak mi to řekneš zítra, platí?

PANÍ BAUMANOVÁ

Máš pravdu... Jsem úplně hotová...

PANÍ BAUMANOVÁ jde ke dveřím.

PANÍ BAUMANOVÁ

Pojď, půjdeme si lehnout.

PAN BAUMAN

Už jdu.

PANÍ BAUMANOVÁ odejde.

PAN BAUMAN

Už jdu.

TMA

SCÉNA 4

Pondělí.

V obývacím pokoji u Baumanů.

Slyšíme zazvonění u domovních dveří.

PAN BAUMAN vchází jedněmi dveřmi do obývacího pokoje a otevírá dveře na chodbu.

Vstoupí HERVÉ oblečený v námořnickém oblečku, přes rameno má bretonské dudy.

V ruce si nese kufr.

PAN BAUMAN

Pojďte dále, Hervé... Jen pojd'te.

HERVÉ

Dobrý večer, pane Baumane.

PAN BAUMAN

Dobrý večer, Hervé... Jak se máte?

HERVÉ

Vůbec nevypadám jako Bretonec.

PAN BAUMAN

To teda nevypadáte... Ty dudy máte obráceně.

PAN BAUMAN narovná HERVÉMU dudy.

PAN BAUMAN

Ted' vypadáte jako Bretonec!

HERVÉ

Mám trému.

PAN BAUMAN

Ne, žádnou trému nemáte.

Manažerů trému nemají.

HERVÉ

To jo, ale koukněte se na moje ruce.

PAN BAUMAN

Vidíte moje... No? Já jsem taky... *(ukazuje, že se mu lehce klepou ruce)*

Chovejte se jako normálně, jasný? Cool, v pohodě...

Dopadne to skvěle.

HERVÉ

Tak jo.

PAN BAUMAN

Pamatujete si všechno, co jsem vám říkal?

HERVÉ

Myslím, že jo... Moje matka je Bretonka... Vychovala mě v Brestu na útesu... Jedl jsem chaluhy...

PAN BAUMAN

Jak se jmenuje váš otec?

HERVÉ
Guillaume?

PAN BAUMAN
Výborně... Vidíte, že to půjde!

HERVÉ
Ale... Co když se mě bude ptát na další věci?

PAN BAUMAN
Kdo?

HERVÉ
Vaše žena! Co když se mě bude vyptávat?

PAN BAUMAN
No tak jí budete odpovídat!

HERVÉ
Jasně, ale co když nebudu vědět, co mám říct?

PAN BAUMAN
No, když nebudete vědět, co máte říct... Tak... Tak zahrajete na dudy!

HERVÉ
Proč?

PAN BAUMAN
To ji vyděsí a uteče před vámi.

HERVÉ
Co když neuteče?

PAN BAUMAN
Když správně zadujete, uteče!

Pauza.

HERVÉ
Pane Bauman?

PAN BAUMAN
Ano?

HERVÉ
Nikdy jsem svému šéfovi nelhal.

PAN BAUMAN
Tak to je naprosto správné, Hervé.

HERVÉ
Nejradši bych šel domů.

*HERVÉ bere do ruky kufr.
ALAIN kufr zachytí.*

PAN BAUMAN
Co blázníte?

HERVÉ
Nedokážu před vámi lhát.

PAN BAUMAN
Ale no tak, Hervé, vy nebudete lhát... Vždyť já všechno vím.

HERVÉ
Nikdy jsem svému šéfovi nelhal.

HERVÉ se znovu pokusí odejít, ale ALAIN mu v tom brání tím, že se mu pověsí na kufr.

PAN BAUMAN
Hervé! Hervé, podívejte se!
Mně lhát nebudete... To já po vás chci, abyste lhal!

HERVÉ
Je to o hierarchii.

PAN BAUMAN
O jaké hierarchii?

HERVÉ
Nemůžu lhát žádnému nadřízenému.

*HERVÉ se znovu pokusí s kufrem odejít.
PAN BAUMAN zavazadlo nepouští z ruky.*

PAN BAUMAN
Hervé! Hervé!
Uklidněte se, Hervé !
Pusťte ten kufr! Nechte ten kufr!

HERVÉ pustí kufr.

PAN BAUMAN
Fajn, teď se snažte pochopit, co vám říkám!
Rozumíte? Trochu se soustřed'te...
Takže? Co po vás chci? Co po vás chci?
Chci po vás, abyste lhal mojí ženě...! Před mojí ženou!
Nebudete lhát mně... Ale mojí ženě!

HERVÉ
Ale když tu jste, budu lhát před vámi, ne?

PAN BAUMAN
Právě že ne, protože já o tom vím!

HERVÉ
Ale vy u toho budete!

PAN BAUMAN
Vykašlete se na to, jestli tady jsem nebo nejsem!
Mně prostě lhát nebudete!

*HERVÉ znovu vezme do ruky kufr.
PAN BAUMAN ho pevně drží.*

PAN BAUMAN
Nejste vy magor!
Vy jste snad úplně blbej!

Pusťte ten kufr!

HERVÉ pustí kufr a uteče dveřmi pryč.

PAN BAUMAN
Vždyť to po vás chci já!
Hervé!
Vraťte se! Hervé!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Co se děje?

MONSIEUR BAUMAN
Je pryč.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Kdo?

PAN BAUMAN
Herwé, prostě odešel.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Proč?

PAN BAUMAN
Proč?
Protože... Protože se bojí.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Čeho se bojí?

PAN BAUMAN
Čeho se bojí? Čeho se bojí?
Obýváku!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Bojí se obýváku?

PAN BAUMAN
Jednoznačně! Byl dneska poprvé v takovém pokoji!
Není na to zvyklý!
Pohovka... Stůl... Neví, co je to nábytek!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
On nikdy neviděl nábytek?

PAN BAUMAN
Kde by ho asi měl vidět? Na plážích nábytek nebývá!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Běž za ním!

PAN BAUMAN
Jasně, ano, už jdu...

*PAN BAUMAN odejde dveřmi ven z bytu, dveře nechá otevřené.
PANÍ BAUMANOVÁ zůstane v pokoji sama, prohlíží si kufr, vezme ho do ruky a odejde jinými dveřmi pryč.
Po pár vteřinách se objeví HERVÉ, obezřetně se vplíží do pokoje, aby si odnesl kufr.
Do pokoje vstoupí pětatřicetiletá žena oblečená totožně jako PANÍ BAUMANOVÁ a překvapí HERVÉHO.*

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Herwé?

HERVÉ (*překvapeně*)
Ale...

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Jste Herwé?

HERVÉ
Ano?
Já... Hledám svůj kufr.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Dala jsem vám ho do vašeho pokoje.

Pauza.
HERVÉ a PANÍ BAUMANOVÁ (35 let) se na sebe vyplašeně dívají.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Tohle je obývací pokoj.

HERVÉ
Prosím?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Jste v obývacím pokoji... Žádné nebezpečí vám tady nehrozí.

HERVÉ
Ano?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Všechno, co tady kolem sebe vidíte, to je nábytek.

HERVÉ
Ano?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Tohle je pohovka... Něco jako malá písková duna... Taková dunička.

HERVÉ
Ano?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Chcete se posadit na dunu?

HERVÉ
Ne, děkuju.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Tohle je konferenční stůl. Něco jako malý útes.

HERVÉ
Ano.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Máte rád útesy?

HERVÉ
Ano, útesy miluju...

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET) (*vezme do ruky polštář*)
 A tohle je polštář.
 Vůbec není nebezpečný.

HERVÉ
 Aha, není?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
 Ne, je to něco... Něco jako takový menší záchranný kruh.

HERVÉ
 Záchranný kruh?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
 Ano... Chcete si na něj sáhnout?

HERVÉ
 Ne, ne, to není potřeba...

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET) (*podává mu polštář*)
 Jen si ho vezměte... Nebojte se, není nebezpečný.

HERVÉ si vezme polštář do ruky.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
 Vidíte? Nekouše.

HERVÉ
 Ne, nekouše.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
 Tak co? Už je to lepší?

HERVÉ
 Ano, ano... Už je to trochu lepší.

Delší pauza.

HERVÉ
 Vy tady uklízíte?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
 Pardon?

HERVÉ
 No, myslel jsem jako, jestli jste paní na úklid?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
 Ne, nejsem paní na úklid.

HERVÉ
 Nejste? A kdo teda jste?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
 Já jsem paní Baumanová.

HERVÉ
 Paní Baumanová?
 A maminku máte kde?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Maminku?

HERVÉ
Ano, kde bych našel vaši maminku?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Moje matka je mrtvá.

HERVÉ
Omlouvám se!
Je mi to líto...

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Já jsem Natálie, Alainova žena.
Proč jste se mě ptal na maminku?

HERVÉ
No, víte, myslel jsem... Že jste vaše maminka.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Že jsem co?

HERVÉ
Že jste... No, jako že jste...

*HERVÉ zaduje na dudy.
PANÍ BAUMANOVÁ se nechápavě směje děsivému zvuku, který dudy vydávají.
Po půlminutě couvne a pozadu s nesmělým úsměvem na tváři zmizí v kuchyni.
Hlavními dveřmi se vrátí PAN BAUMAN.*

HERVÉ
Teď jsem tady mluvil s nějakou paní... která mi říkala, že je vaše žena.

PAN BAUMAN
Jistě, to byla moje žena!

HERVÉ
Vaše žena? Ale vůbec nevypadala tak, jak jste to...

PAN BAUMAN
Varoval jsem vás, že to je spíš babička.

HERVÉ
Ale ona vůbec nevypadala jako babička.

PAN BAUMAN
Heleďte se... Je mi jasné, jak to myslíte!

HERVÉ
Je hodně mladá..

PAN BAUMAN
Proč mi to říkáte?
Proč? Můžete mě toho ušetřit, šlo by to?
Děláte to proto, že jsem váš šéf? Nemáte odvahu mi říct pravdu?

HERVÉ
Ne, tak to není, já...

PAN BAUMAN (*přeruší ho*)
 Vy se stydíte!

HERVÉ
 Ne, víte, já...

PAN BAUMAN (*přeruší ho*)
 Ale ano, stydíte se!
 Všichni jste stejní...
 Přátelé, sousedi, nikdo se netroufne mi nic říct... Ale já přece dobře vím, s kým žiju.

HERVÉ
 Ne, vůbec ne...

PAN BAUMAN (*přeruší ho*)
 Já to znám!

HERVÉ
 Ale...

PAN BAUMAN (*přeruší ho*)
 Zním to!

HERVÉ
 Ne, ale...

PAN BAUMAN (*přeruší ho*)
 Já vám říkám, že to prostě vím! Moc dobře vím, jak moje žena vypadá!

HERVÉ
 Ale já...

PAN BAUMAN
 Ano?

HERVÉ
 Ano.

Pauza.

HERVÉ
 Vaše žena se ještě vrátí?

PAN BAUMAN
 Samozřejmě že se vrátí.

HERVÉ (*jako ve snách*)
 Mám lhát před vámi?

PAN BAUMAN
 No, to ne.
 Nebudeme to řešit znovu, že ne?

HERVÉ
 Neumím lhát!

PAN BAUMAN
 Nechte toho, Hervé! To už stačilo!

HERVÉ

Ale já před vámi lhát nemůžu!

PAN BAUMAN

No tak se na mě nedívejte!

HERVÉ

Stojíte přímo přede mnou!

PAN BAUMAN

Tak se běžte někam schovat!

HERVÉ

A kam?

PAN BAUMAN

Kam chcete!

HERVÉ se kolem sebe rozhlíží.

HERVÉ

Ale kam?

PAN BAUMAN

To já nevím...

(Snaží se najít nějaké místo.)

Schovejte se třeba... Schovejte se...

HERVÉ se schoulí na zem do klubíčka a rukama si zakryje hlavu.

PAN BAUMAN

Co to děláte?

PAN BAUMAN jde k HERVÉMU.

PAN BAUMAN

Co to s váma je?

Koukejte se zvednout!

PAN BAUMAN zkontroluje dveře do kuchyně, jestli se jeho žena nevrací.

Vrátí se zpět k HERVÉMU.

PAN BAUMAN

Nenechávejte mě v tom samotného... ne teď.

Stoupněte si.

Pokouší se ho postavit.

Snaží se mu natáhnout jednu nohu, ale jakmile ji pustí, hned se zase schoulí.

PAN BAUMAN

Nenechte mě v tom samotného... Moje žena se každou chvíli vrátí. Hervé, vstávejte!

Průběžně stále znepokojeně sleduje dveře do kuchyně.

PAN BAUMAN

Podívejte se na mě... Hervé, podívejte se na mě!

Snaží se mu odtáhnout ruku od obličeje.

PAN BAUMAN
Prostě se na mě podívejte, ano?

Hervého ruka se okamžitě vrací zpět.

PAN BAUMAN
No tak vstávejte!

Snaží se to klubko rozbalit...

PAN BAUMAN
Tak zvednete se, bude to...?

Vstoupí PANÍ BAUMANOVÁ (70 let), na tácu nese lahev cidru a skleničky.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Co to dělá?

PAN BAUMAN
On se... Stočil se do klubíčka!

PAN BAUMAN HERVÉHO pustí.

PAN BAUMAN
On se prostě... Stočil se do klubíčka!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Proč se stočil do klubíčka?

PAN BAUMAN
Bretonci se vždycky stáčejí do klubíčka.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Víš určitě, že je mu dvacet?

PAN BAUMAN
Naprosto jistě.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Vypadá na čtyřicet.

PAN BAUMAN
To je tou solí!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Jakou solí?

PAN BAUMAN
Člověk zestárne! To máš jako s šunkou... Čím je slanější, tím je starší!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Herwé, je vám něco?

PAN BAUMAN
On tě neslyší.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Jak to?

PAN BAUMAN

Protože je v klubíčku... Jak se schoulí, tak neslyší.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Je strašně zaostalý.

PAN BAUMAN

Ale není, proč to říkáš?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Mluvili jsme spolu a on najednou začal hrát tu svoji hudbu...

PAN BAUMAN

To je tak... Víš, on... On tě prostě miluje!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

On mě miluje?

PAN BAUMAN

Samozřejmě... Víš, jak to je... Je to námořník... Strašně se stydí... Na lodi člověk neříká „miluju tě“. Když se lidem od moře někdo líbí... Tak oni... Vyjadřují svoje pocity hudbou!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Hraním na dudy?

PAN BAUMAN

Přesně... Nebo třeba na lodní sirénu!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Jak dlouho ještě bude ležet?

PAN BAUMAN

Jak to mám, prosím tebe, asi vědět?

Vždyť je to Kelt... Vrací se... ke kořenům... a oni mají hodně hluboké kořeny...

To trvá, než se zase vrátí zpátky.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

A co když se zpátky nevrátí?

PAN BAUMAN

Ale vrátí... Vždycky se vrátil.

Že ano, Herwé? Zvednete se?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Ty mu vykáš?

PAN BAUMAN

Komu?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Ty svému synovci vykáš?

PAN BAUMAN

Samozřejmě!

Copak když jsme součástí jedné rodiny, tak si musíme tykat?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Je to divné.

PAN BAUMAN

Ne, není to divné!

Herwé má určité vychování... Má bretonskou výchovu! Má v sobě úctu a respekt!

Ve všech bretonských rodinách si lidé vykají!

No tak, Herwé!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Zkus mu tykat... Co kdyby mu to pomohlo se vrátit?

PAN BAUMAN

No tak, Herwé... Vstávej!

Pojď, ať tě může teta obejmout!

Pojď se přivítat s tetou a strýčkem.

Pauza.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Takže nevstane?

PAN BAUMAN

Netuším.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Mám strach, že ho ztratíme.

PAN BAUMAN

Ne, neztratíme... Je to Bretonec... Ten se nám vrátí... Je to stěhovavý národ... Mají tuhý kořínek.

Vždycky se vrátil.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Nemá třeba hlad?

PAN BAUMAN

To je ono... Má hlad!

Dáme mu najíst... To ho z toho dostane.

PAN a PANÍ BAUMANOVI odejdou do kuchyně.

HERVÉ si stoupne.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 let) se vrátí s velkým talířem sardinek.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Už jste zpátky?

HERVÉ

Ano.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Děkuju za tu hudbu... Úplně mě to dojalo.

HERVÉ

Rádo se stalo.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Dejte si, Herwé... Připravila jsem tady pár sardinek.

Vezměte si.

HERVÉ

Ne, děkuju.

Kratší pauza.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Nechcete?

HERVÉ
Ne, já ryby nejím.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET) *(tázavě)*
PROSÍM? VY NEJÍTE RYBY?

HERVÉ *(překvapeně)*
Proč?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Myslela jsem, že jste jedl jenom sardinky?
TAKŽE VY UŽ JE NEJÍTE?

HERVÉ sundá dudy z ramene a zaduje.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Děkuju, Herwé... Děkuju.

HERVÉ stále hraje na dudy.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Dojemné... Já...

HERVÉ duje silněji a silněji.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET) *(odchází i s talířem v ruce)*
Děkuji... Odložím to v kuchyni... A zase se vrátím!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 let) odejde s talířem do kuchyně.
PAN BAUMAN se vrátí do pokoje.

HERVÉ
Co to má znamenat s těmi sardinkami?

PAN BAUMAN
Řekl jsem jí, že jsi jedl jenom ryby.

HERVÉ
Proč jste to říkal?

PAN BAUMAN
Nevím, oceán, matka Bretonka, Brest... Prostě to nějak přišlo samo!

HERVÉ
Já jsem na ryby alergický.

PAN BAUMAN
A do prdele...

PAN BAUMAN otevře dveře do kuchyně a mluví skrze otevřené dveře.
PANÍ BAUMANOVÁ není vidět.

PAN BAUMAN *(své ženě za scénou)*
On už ryby nejí!
Už jich má dost! Dělá se mu z nich zle!
Už nechce rybu ani cítit! Není přece tuleň!

PAN BAUMAN (*Hervému*)

Tak co, Hervé?

Nejsi tuleň?

HERVÉ

Nejsem!

PAN BAUMAN (*své ženě v kuchyni*)

Není to tuleň!

Přines mu chipsy... Chipsy!!!

PAN BAUMAN jde do kuchyně.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 let) vyjde z kuchyně s miskou chipsů.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Omlouvám se, Hervé... Špatně jsem si to vyložila... Nemyslela jsem to zle.

HERVÉ

Ne, nic se nestalo... To jste nemohla vědět.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Vy máte s rybami nějaký problém?

HERVÉ

Ano, ano, přesně tak.

Je to kvůli... Matka mně pořád cpala nějaký ryby.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Sardinky?

HERVÉ

Ano... Sardinky, a spoustu dalších ryb.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET) (*velmi starostlivě*)

Opravdu?

HERVÉ

Pořád samý ryby... tuňáci... tresky... platýzi... tuňáci...

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Proč vás krmila ale krmila jenom mořskými rybami?

HERVÉ

To by bylo na dlouho, nerad bych vás tím unavoval.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET) (*vážně*)

Hervé... Povídejte mi o tom... Je důležité o takových věcech mluvit.

HERVÉ (*s jistými obtížemi*)

No...

Neměli jsme doma moc peněz... Protože matka byla bez práce... A aby nás uživila, tak musela...

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Co musela?

HERVÉ

No, víte...

Trávila celé dny v přístavu v Brestu!

Potulovala se kolem doků... Ona totiž...

Paní Baumanová 35 ANS
Byla prostitutka?

HERVÉ
Přesně tak!...
A... nechávala si platit v naturáliích... Hlavně teda v rybách!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
To je strašné...
Chápu, že se vám to hnusí.

Pauza.
Podá mu misku s chipsy.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Máte rád chipsy?

HERVÉ
Miluju chipsy.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Udělám něco k večeři.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 let) se vrátí zpátky do kuchyně.
PAN BAUMAN se objeví s kupou chipsů.

HERVÉ
No teda... Co se bude dít teď?

PAN BAUMAN
Teď půjdeme ke stolu... A pak půjdu pryč.

HERVÉ
Ale co budu s vaší ženou dělat já?

PAN BAUMAN
Budete si spolu povídat... Pomůžete ji s nákupy...
Nemusíte si dělat starosti, ona je velice samostatná.

HERVÉ
Opravdu?

PAN BAUMAN
Jistě, jistě... Nechodí o holi... Sama se oblékne... A toaletu taky zvládá bez problémů.

HERVÉ
Takže?

PAN BAUMAN
Kdyby byla večer unavená... tak ji namasírujete.

HERVÉ
Musím ji masírovat?

PAN BAUMAN
Večer ji často bolí záda.

HERVÉ
A vy ji taky masírujete?

PAN BAUMAN

Dřív jsem ji masíroval. Teď už většinou ani ne... Mám pocit, jako bych osahával oslí maso.

Pauza.

PAN BAUMAN

Zvládnete ji namasírovat?

HERVÉ

No... Myslím, že jo...

Pauza.

HERVÉ

Pane Baumane?

Proč vlastně chcete, abych se věnoval vaší ženě?

PAN BAUMAN

Někoho jsem potkal.

HERVÉ

Kde?

PAN BAUMAN

Jak kde? To je přece jedno...

Prostě jsem se zamiloval, nic víc.

HERVÉ

Pane jo...

PAN BAUMAN

No jo, no... Takže tak.

HERVÉ

Milujete jinou ženu?

PAN BAUMAN

Ano, jinou ženu, přesně tak...

HERVÉ

Pane jo...

PAN BAUMAN

Vy naděláte, to se prostě stává...

HERVÉ

Bydlí na venkově?

PAN BAUMAN

Ne, v Paříži.

HERVÉ

Tak proč jedete na venkov?

PAN BAUMAN

Nejedu na venkov... Lhal jsem, abych mohl vypadnout z domu.

HERVÉ

Pane jo...

PAN BAUMAN

Hervé! Hervé! Poslouchejte mě...
Moje žena se do vás musí zamilovat.

HERVÉ

Proč?

PAN BAUMAN

Aby mě opustila.

HERVÉ

Vy chcete, aby vás opustila?

PAN BAUMAN

Přece jí v tomhle stavu nemůžu dát kopačky já!

HERVÉ

No, pane jo...

PAN BAUMAN

Přestaňte už s tím svým „pane jo“!
Nechte toho!

HERVÉ

To není hezké, co chcete udělat.

PAN BAUMAN

Jak není hezké?

Viděl jste ten její ksicht? To není hezké!

Připadá vám, že je něco hezkýho na tom budit se každý ráno vedle vlastní babičky?

HERVÉ

Myslím, že nás vedle poslouchá.

PAN BAUMAN

Bez obav! Ta je hluchá jako poleno!

(Uklidní se.)

Chci po vás, abyste mi pomohl.

Budete její poslední láska.

HERVÉ

Ideální milenec?

PAN BAUMAN

Ne, ideální ne, nejsem sadista.

Víte, v jejím věku je láska... Stačí, když ji trochu pohladíte a je hotová.

Pauza.

HERVÉ

Ale ona si přece myslí, že jsem váš synovec... Nikdy se do mě nemůže zamilovat.

PAN BAUMAN

Hervé, musí se do vás zamilovat... Prostě musí.

Snad tomu trochu dokážete pomoci, ne?

HERVÉ

Pomoci?

PAN BAUMAN

Jasně, něčím ji okouzlit...

Musíte ji svést!

HERVÉ

Jak asi?

PAN BAUMAN

Budete s ní mluvit německy.

HERVÉ

Německy?

PAN BAUMAN

Ja wohl!

Bude z toho naprosto hotová!

HERVÉ

Jak to?

PAN BAUMAN

Její rodiče jsou z Alsaska... Když někdo mluví jejím rodným jazykem, dostává ji to.

Umíte německy?

HERVÉ

Ani slovo.

PAN BAUMAN

Sakra... Ale to nevadí...

Podá HERVÉMU list papíru.

Vemte si to.

HERVÉ

Co to je?

PAN BAUMAN

Mein Liebling... To je báseň od Goetheho.

Na to jsem ji sbalil...

HERVÉ (*podívá se na báseň*)

Nikdy se to nedokážu...

PAN BAUMAN

Copak neumíte číst?

HERVÉ

Umím, ale francouzsky.

PAN BAUMAN

Tak vidíte, tohle je něco jako francouzština, ale v němčině!

HERVÉ

Básnička v němčině?

PAN BAUMAN

Tohle na sto procent zabere! Na sto procent!

HERVÉ

Tak já to zkusím...

PANÍ BAUMANOVÁ (*z kuchyně*)
Můžete ke stolu!

PAN BAUMAN
Tak pojďte, nadlábneme se.

Odejdou.

TMA

SCÉNA 5

V obývacím pokoji u Baumanů.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 let) a HERVÉ si čtou, oba mlčí.

Čas od času se po sobě podívají.

Pohledy PANÍ BAUMANOVÉ jsou plné něhy, HERVÉ se více stydí.

Výměny pohledů trvají dvě tři minuty, při každém pohledu HERVÉHO rozpaky stoupají.

PANÍ BAUMANOVÁ

Všechno v pořádku, Herwé?

HERVÉ (celý rudý)

Ano, jistě.

Znovu se oba vrátí ke svým knihám.

A opět ty pohledy.

PANÍ BAUMANOVÁ

Nechceš mi něco říct?

HERVÉ

Chci.

PANÍ BAUMANOVÁ (velice mile)

Poslouchám...

HERVÉ

No...

Máte tu hezky teplo!

PANÍ BAUMANOVÁ (překvapeně)

To je milé... Topení je nastavené na dvacet jedna stupňů, aspoň myslím.

HERVÉ

To je moje oblíbená teplota.

PANÍ BAUMANOVÁ

To je moc dobře.

Znovu se oba vrátí ke svým knihám.

Pauza.

HERVÉ (z ničeho nic)

Jsem šťastný, že jsem tady... Cítím se tady u vás moc hezky.

PANÍ BAUMANOVÁ

Děkuju, to je milé.

HERVÉ

Kdybych vám to mohl nějak oplatit... Cokoli. Něco pro vás udělat. Udělá mi to radost.

PANÍ BAUMANOVÁ

Proč by ne... Když se nějaká příležitost naskytne.

Znovu se oba vrátí ke svým knihám.

Pauza.

HERVÉ

Můžu vás třeba namasírovat!

PANÍ BAUMANOVÁ

Prosím?

HERVÉ

Mohl bych vás namasírovat?

PANÍ BAUMANOVÁ

Prčo byste mě chtěl masírovat?

HERVÉ

Tak, preventivně.

PANÍ BAUMANOVÁ

Preventivně? Kvůli čemu?

HERVÉ

Kdybyste si třeba něco zlomila?

PANÍ BAUMANOVÁ

Nic jsem si nezlomila!

HERVÉ

To je dobře! To je přesně ta nejlepší chvíle to namasírovat.

Dřív se něco vám něco takového přihodí.

PANÍ BAUMANOVÁ

Cože?

HERVÉ

No, ano! Pak už bude pozdě... Dali by vám to do sádry.

Chcete namasírovat?

PANÍ BAUMANOVÁ

Ale... Ted'?

HERVÉ

Před večerí je to nejlepší!

PANÍ BAUMANOVÁ

Proč ne... A kde byste to chtěl provést?

HERVÉ

Tady to bude nejlepší.

PANÍ BAUMANOVÁ

Tak jo... Co mám...?

HERVÉ

Jenom si lehněte na břicho, paní Baumanová.

PANÍ BAUMANOVÁ

Jenom Natálie, prosím.

HERVÉ

Omlouvám se, jasně... Můžete si lehnout na břicho, Natálie?

*PANÍ BAUMANOVÁ si lehne na pohovku.
HERVÉ se postaví za ni.
Když PANÍ BAUMANOVÁ leží, nevidí, co HERVÉ dělá.
HERVÉ vzpaží obě ruce a zhluboka se nadechne.*

HERVÉ
Líbí se vám to? Nebolí to?

PANÍ BAUMANOVÁ
Ne, proč. Nic necítím.

HERVÉ
To je v pořádku, ještě jsem nezačal... Jen jsem vás zkoušel!
Jste připravená?

PANÍ BAUMANOVÁ
Ano.

HERVÉ začne PANÍ BAUMANOVÉ masírovat záda.

HERVÉ
Ist das gut? (Je to dobré?)

PANÍ BAUMANOVÁ
Pardon?

HERVÉ
Ist das gut? (Je to dobré?)

PANÍ BAUMANOVÁ
Co blbnete?

HERVÉ *(pokračuje v masáži)*
Omlouvám se... Víte, masíruju v němčině.

PANÍ BAUMANOVÁ
Vy masírujete v němčině?

HERVÉ *(pokračuje v masáži)*
Ja!... Teda ano... Chodil jsem na masérský kurz k jednomu německému profesorovi... A když praktikuju, tak...
Teda když masíruju... Všechno to je německy.

PANÍ BAUMANOVÁ
Vy jste studoval masáže u německého profesora?

HERVÉ
Ano.

PANÍ BAUMANOVÁ
Jak se jmenoval?

HERVÉ
No... Claude!

PANÍ BAUMANOVÁ
Claude?

HERVÉ
No, vlastně Klaus! Já jsem mu teda říkal Claude, přišlo mi to ne tak...

PANÍ BAUMANOVÁ
Ne tak co?

HERVÉ
Ne tak tvrdé... Ne tak německé.
Líbí se vám, když takhle přitlačím?

PANÍ BAUMANOVÁ
Ano...

HERVÉ (*vytáhne papír a při masírování čte*)
Ich kann stärker drücken? (Můžu přitlačit?)

PANÍ BAUMANOVÁ (*se čím dál tím víc uvolňuje*)
Ja... (Ano.)

HERVÉ (*čte z papíru*)
Gefällst dir? (Líbí se ti to?)

PANÍ BAUMANOVÁ
Ja... Hervé! (Ano, Hervé.)

HERVÉ
Gut massage? (Dobrá masáž?)

PANÍ BAUMANOVÁ
Ja... Sehr gut... Sehr gut (Ano, výborná... Výborná.)

HERVÉ (*čte z papíru*)
Wie fühlen sie sich Frau Bauman? (Jak se cítíte, paní Baumanová?)

PANÍ BAUMANOVÁ
Wunderbar, Hervé... Wunderbar. (Báječně, Hervé... Báječně.)

HERVÉ (*Vytáhne další papír, stále jednou rukou masíruje a přitom čte báseň.*)

Ich werde Ihnen mein Lieblings Gedicht aufsagen. (Zarecituju vám svou oblíbenou báseň.)

PANÍ BAUMANOVÁ
Mach weiter, Hervé! (Pokračuj, Hervé!)

HERVÉ
Es ist ein Gedicht, das mir Klaus beigebracht hat. (Tuhle báseň jsem se naučil od Klause.)

PANÍ BAUMANOVÁ
Danke, Hervé.... Danke schoen... (Díky, Hervé... Díky.)

(*Během recitace básně je PANÍ BAUMANOVÁ čím dál tím vzrušenější.*)

Gewiß, ich wäre schon so ferne, ferne,
So weit die Welt nur offen liegt, gegangen,
Bezwängen mich nicht übermächtige Sterne,
Die mein Geschick an deines angehängen,
Daß ich in dir nur erst mich kennen lerne.
Mein Dichten, Trachten, Hoffen und Verlangen
Allein nach dir und deinem Wesen drängt,
Mein Leben nur an deinem Leben hängt.

Natálie se otočí a divoce začne HERVÉHO líbat. HERVÉ upustí papíry na zem.

TMA

SCÉNA 6

*V obývacím pokoji u Baumanů.
PANÍ BAUMANOVÁ (70 let) sedí.
Slyšíme rachocení zámku.
Do pokoje vstoupí PAN BAUMAN.*

PAN BAUMAN
Co se děje?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Díky, že jsi tady tak brzo.

PAN BAUMAN
To je přece samozřejmé... Když se něco děje, přijdu, jak to jde.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Volala jsem ti na mobil snad stokrát.

PAN BAUMAN
Opravdu?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Nikdy jsi to nezvednul...

PAN BAUMAN
To víš... Mobily... Venkov...

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Copak tam nemají mobily?

PAN BAUMAN
Ale ano, jistě že tam mají mobily... Ale nemají tam signál!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
A v hotelu neměli telefon?

PAN BAUMAN
No, v hotelu telefon měli... Samozřejmě že tam telefon měli... Ale tyhle jejich telefony... Starý automaty...
Vždycky to má buď utržený sluchátko... nebo lišky překousaly kabely... Nebo zase kůň...
Na venkově si prostě nezavoláš... To je naprosto nemožný!

Pauza.

PAN BAUMAN
Cos mi vlastně chtěla?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
No...

PAN BAUMAN
Tak mi to řekni, když už jsem doma.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Poslední dva týdny, vlastně od té doby, co tady je Herwé, jsem...
Vůbec se v tom nevyznám.

PAN BAUMAN
Ano?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Začala jsem dělat pár věcí, které... které jsem dlouho nedělala.

PAN BAUMAN
Jako třeba?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Začala jsem hrát tenis.

PAN BAUMAN
Tenis? A co ty tvoje záda?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Úplně mě to přešlo.

PAN BAUMAN
Opravdu?
No tak, to je fajn, to je skvělé.
Pauza.
Takže jsi mi volala jenom proto, abys mi řekla, že hraješ tenis?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Když já jsem s Herwém nezačala hrát jenom tenis.

PAN BAUMAN
Boxujete?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Ne, neboxujeme.
Ale od chvíle, co je tady, cítím, že jsem ožila.
Zajímám ho... Poslouchá mě.
Mám pocit, že žiju.

PAN BAUMAN
To je skvělá zpráva.
Co se tady teda vlastně stalo?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
On mě chce.

PAN BAUMAN
Tak to trochu přeháníš, ne...?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Chce mě.

PAN BAUMAN
A jak jsi na to přišla, že tě chce? Co? Řekl ti to?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Ne, nic mi neříkal.

PAN BAUMAN
Tak vidíš.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

On to prostě udělal.

PAN BAUMAN

Co udělal? Co myslíš tím, že to udělal?

Pauza.

PAN BAUMAN

Ne?! Nechceš mi říct, že... *(Znechuceně se dívá na svou ženu.)*

To přece není možné?!

Jak si mohl dovolit...

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Přišlo to jak blesk z čistého nebe... Hotové tornádo.

PAN BAUMAN

Tornádo?

Nemůžu uvěřit tomu, že tě mohl to...

On tě opravdu... Promiň, ale jsem naprosto konsternovaný tím, cos mi řekla...

Ono se mu povedlo se s tebou vyspat?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Ano.

PAN BAUMAN

Jako úplně?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Jak to myslíš?

PAN BAUMAN

Líbalí jste se... Já nevím, lízal tě? Dělal ti...?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Báječně mi to udělal.

PAN BAUMAN

Ten chlápek je postižený.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Vždyť víš, je ještě mladý... Nevybouřený.

PAN BAUMAN

Já jsem naprosto v šoku, když tě tady poslouchám.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Dokážeš pochopit, že jsme zkrátka měli silnou potřebu...?

PAN BAUMAN

Litoval toho aspoň?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Ne.

PAN BAUMAN

Nebylo mu z toho na blití?

Neznechutilo ho to, co udělal?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Ne. Dělali jsme to víckrát.

PAN BAUMAN
Ten kluk se nezdá.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Zlobíš se na mě?

PAN BAUMAN
Ale vůbec ne.
Teda, samozřejmě že ano... Jasně že se zlobím!
No ale co už... Proti tornádu člověk nic nenadělá...
Když přiletí... Tak přiletí. A nic nenaděláš... Musíš počkat, až to přejde.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Co mám dělat, Elaine? Co mám teď dělat?

PAN BAUMAN
Ukážeš mi svůj bekhend?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Cože?

PAN BAUMAN
Ukaž mi, jak hraješ bekhend.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Proč?

PAN BAUMAN
Protože to po tobě chci... Je to pro mě důležité.
Prosím... Ukaž mi, jak hraješ bekhend.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
No tak dobře...

PANÍ BAUMANOVÁ zaraženě před manželovými očima naznačí pohyb, jako by odehrála míček bekhendem.

PAN BAUMAN
Udělej to pořádně... Pokrč nohy.

PANÍ BAUMANOVÁ to udělá.

PAN BAUMAN
Nahraješ mi forhendem?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Děláš si ze mě legraci?

PAN BAUMAN
Prosím, jeden forhend.

PANÍ BAUMANOVÁ naznačí forhendový úder.

PAN BAUMAN
Můžeš mi ukázat svoje podání?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
První nebo druhé?

PAN BAUMAN
To je jedno.

PANÍ BAUMANOVÁ podává.

PAN BAUMAN
Jak si připadáš?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Naprostě komicky.

PAN BAUMAN
Správně.
A když hraješ tenis s Herwém, taky ti to přijde komické?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Tuhle otázku jsem si zatím nepoložila.

PAN BAUMAN
A to je právě ono!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Co jako?

PAN BAUMAN
Jsi do Herwého zamilovaná.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Prosím?

PAN BAUMAN
No, jednoznačně.
Děláš s ním stejné věci a vůbec si přitom nepřipadáš hloupě.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Ale to s tím přece nemá co dělat.

PAN BAUMAN
Ale právě že má!
Se mnou se hlídáš... S Herwém se cítíš svobodně!
Když s ním hraješ tenis, jsi svobodná!... Když s ním spíš, jsi svobodná!
No tak se osvoboď... Osvoboď se!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Ty mě už nemiluješ?

PAN BAUMAN
Ale miluju... Samozřejmě že tě miluju... ale miluju tě svobodnou... miluju tě, a proto tě osvobodím.
Dohraj si tenhle svůj match do konce.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Ty jsi tak úžasný.

PAN BAUMAN
To ne, vůbec ne.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Ale zůstaneme spolu v kontaktu, že ano?
Budeme se vídat?

PAN BAUMAN
To ne... To by... Ne!
Budu radši, když ne.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Ne?

PAN BAUMAN
Pochop, budu se muset dát dohromady... Začít nový život.
Kdybychom se vídali, tak... To by bylo strašný utrpení.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Jsi neuvěřitelný.

PAN BAUMAN
Chci se odstříhnout... Nic víc v tom není. Jen se chci od všeho odstříhnout!
Určitě se brzo zhroutím... Jakmile odsud odejdu, začnu brečet.
No co už... Tak, já asi půjdu, ne? Uvidíme se, ještě si sem někdy zajdu pro věci a tak...

PANÍ BAUMANOVÁ (70 let) popojde k PANU BAUMANOVÍ a vezme ho za ruku.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Můžu tě naposledy obejmout?

PAN BAUMAN
Ne, ne, bude to tak lepší.
Omlouvám se, ale je to pro mě opravdu hodně těžké.

PANÍ BAUMANOVÁ obejmě PANA BAUMANA a pevně ho k sobě přitiskne.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Děkuju ti.

TMA

SCÉNA 7

*HERVÉ je v obývacím pokoji.
Hraje si s bilboquetem.
Dobré dvě minuty se mu příliš nedaří.
Otevrou se dveře.
Vstoupí ALAIN BAUMAN.*

PAN BAUMAN
Dobrý den, Hervé.

HERVÉ
Dobrý, pane Bauman.

PAN BAUMAN
Jak se máte?

HERVÉ
Dobře, výborně.

*Alain se rozhlédne po pokoji.
Všimne si tří kufrů položených na sobě.*

PAN BAUMAN
To jsou moje věci?

HERVÉ
Ano, pane Bauman.

Pauza.

HERVÉ
Cítím se trochu hloupě.

PAN BAUMAN
Proč hloupě?
Jste s Natálií šťastní?

HERVÉ
To ano.

PAN BAUMAN
A je Natálie šťastná s vámi?

HERVÉ
Ano, je.

PAN BAUMAN
Jsem já šťastný s Jennifer?

HERVÉ
Jste.

PAN BAUMAN
Tak proč si připadat hloupě, když jsou všichni šťastní?

HERVÉ

To máte pravdu...

Jennifer tady s vámi není?

PAN BAUMAN

Ale je, hned tady bude... Bolí ji koleno.

Zajdu pro ni.

PAN BAUMAN odejde ven, za chvíli se zase vrátí.

Na vozíku (nákladní plošině na kolečkách) přiveze devadesátiletou ženu oblečenou do krajek.

PAN BAUMAN

(k Jennifer) Představuji ti Hervého.

(k Hervému) Hervé... Jennifer.

HERVÉ *(v úžasu podává Jennifer ruku)*

Dobrý den, paní Jennifer.

PAN BAUMAN

Můžeš jí dát pusu.

HERVÉ políbí JENNIFER.

HERVÉ

Dobrý den, Jennifer.

JENNIFER

Dobrý den, Hervé.

PAN BAUMAN

Pojď dolů, miláčku.

JENNIFER sestoupí z vozíku.

ALAIN naloží všechny tři kufry na vozík.

PAN BAUMAN

Půjdu to všechno naložit do auta.

JENNIFER

Hned jsem zpátky, lásko.

ALAIN odejde.

Pauza.

HERVÉ

Neposadíte se?

JENNIFER

Nemůžu, když takhle prší.

HERVÉ

Aha?

JENNIFER

Když prší, vždycky se mi zablokuje koleno.

HERVÉ

Nepovídejte! A co... Nedáte si něco k pití?

JENNIFER

Ano... Dala bych si sklenici oranžády.
Jestli tedy máte...

HERVÉ

Ano, samozřejmě...

HERVÉ odejde.

Stařenka zůstane stát uprostřed pokoje.

Snaží se někam přesunout, ale bolestivé grimasy ukazují, že jí v tom koleno brání.

Vzdá se marného snažení a zůstane stát uprostřed.

Vstoupí NATÁLIE (35 let).

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET) *(velmi překvapeně)*

Dobrý den?

JENNIFER

Dobrý den... Vy jste Natálie?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Ano, to jsem.

A vy jste kdo?

JENNIFER

Já jsem Jennifer.

Rozpačité úsměvy na tvářích obou žen.

Delší pauza.

JENNIFER

Omlouvám se, že jsem u vás takhle zakotvila.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

To je v pořádku.

Pauza.

JENNIFER

Rozchody jsou složité.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Ano... Vlastně máte pravdu.

Dlouhá pauza.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

A vy...?

JENNIFER

Ano?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Vy jste Jennifer... Ta... Alainova milenka?

JENNIFER

Zlobíte se na mě?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Ale ne, vůbec ne...

Jak jste se vlastně s Alainem seznámili?

JENNIFER

V taxíku, víte, čekala jsem na taxík u nádraží Montparnasse.

A on stál ve frontě přede mnou.

To on mě oslovil.

Nabídl mi, abych ho předběhla... Říkal, že nesnese, aby tak krásná žena stála za ním... To mě rozesmálo... Váš manžel je vtipný.

Zeptal se mě, jestli bydlím v Paříži... A já mu řekla, že bydlím ve dvanáctém obvodu... On na to že taky bydlí ve dvanáctém a nabídl mi, že bychom mohli jet společně... Moc jsem tomu nerozuměla, nejsem zrovna mladice... ale odjela jsem s ním.

Pak jsme přijeli k mému domu... A on mi řekl, že je to naprosto neuvěřitelné, ale že bydlí ve stejném domě jako já... Ve stejném patře... Ve stejném bytě... Nevím, co se stalo... všechno se začalo točit a on mě začal líbat...

Líbal mě dlouho, hodně dlouho... Ten taxíkář nás musel od sebe odtrhnout.

Pak šel se mnou nahoru a už nikdy neodešel.

Pauza.

NATÁLIE stojí s pusou dokořán.

Vstoupí HERVÉ se sklenicí oranžády a podá ji JENNIFER.

HERVÉ

Prosím.

JENNIFER

Děkuji.

Vy si nic nedáte?

Pauza.

JENNIFER

Ublížila jsem vám?

Nenávidíte mě?

Je to kvůli tomu, že...

Jsem už v posledním kole, takže do toho jdu naplno.

Vejde ALAIN, táhne (prázdný) vozík.

Všimne si výrazu NATÁLIE (35 let).

PAN BAUMAN

Co to má znamenat?

Jde k NATÁLII (35 let) a sáhne jí na tvář.

PAN BAUMAN

Co to je?

Otočí se a všimne si JENNIFER.

PAN BAUMAN

(Vykřikne.) Uá!

Co to tady je?

JENNIFER

Já?

PAN BAUMAN

Jak já?

Kdo jste?

Co děláte v mém obýváku?

JENNIFER
Ale no tak, lásko?

PAN BAUMAN
Co po mě chcete?
Kdo jste?

JENNIFER
Co takhle Jennifer?

PAN BAUMAN
Jaká Jennifer?
Co to je za blbost?
Přepněte to někdo! Přepněte to!

JENNIFER
Něco není v pořádku, Alaine?

PAN BAUMAN (*Popochází od jedné k druhé.*)
Přepnout! Přepnout!

JENNIFER
Alaine, copak se stalo?

PAN BAUMAN
Zase se to přeplo!
Zase se to přeplo!

JENNIFER
Co je, medvídku?

PAN BAUMAN
Nejsem váš medvídek!
Co má tohle znamenat?
Já nejsem žádný medvídek!

JENNIFER
Proč se rozčiluješ?

PAN BAUMAN
Nejsem žádný medvídek!

JENNIFER (*k paní Baumanové*)
Omlouvám se.

ALAIN uchopí vozík a postaví ho před JENNIFER.

PAN BAUMAN
Nastupte!

JENNIFER
Co tě to popadlo?

PAN BAUMAN
Nastup, ti říkám!

JENNIFER
Ale proč?

PAN BAUMAN
Protože odjíždíš.
Musíš zmizet!

JENNIFER
Ale kam?

PAN BAUMAN
Kam? Kam? Copak já vím?
Uvidíš... Šup, nahoru!

*JENNIFER nastoupí na vozík.
ALAIN ho tlačí okolo NATÁLIE.*

PAN BAUMAN
Pěkně se rozluč.

JENNIFER
Proč?

PAN BAUMAN
Protože jedeme pryč. Když někdo odchází, tak se s ostatními rozloučí.

JENNIFER
Na shledanou, Natálie?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Na shledanou?

PAN BAUMAN
Tak je to správně...

Projede s JENNIFER kolem HERVÉHO.

JENNIFER
Na shledanou.

HERVÉ
Na shledanou?

PAN BAUMAN
Odložíme ten pomerančový džus.

JENNIFER podá HERVÉMU skleničku.

PAN BAUMAN
A mizíme!

*Odejde, vozík s JENNIFER odtlačí pryč.
HERVÉ a NATÁLIE (35 let) stojí s otevřenou pusou v obývacím pokoji.
ALAIN se vrátí do pokoje.*

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Co se to tady děje?

PAN BAUMAN
Co se děje?
(k Natálii (35 let))
Během pěti let jsi zestárla o čtyřicet! A teď se to zase posunuje zpátky!
Takže se tě ptám... Co se to děje?

Zmatená NATÁLIE neodpovídá.

HERVÉ

Pane Bauman, nedáte si skleničku?

PAN BAUMAN

Co je zas tohle... Dáme si skleničku?!

Vy spíte s mojí ženou a jestli prej si dáme skleničku?

HERVÉ

Ale vy jste po mně přece chtěl, abych se s ní vyspal!

PAN BAUMAN

Ale ne s touhle... S tou starou bábou!

HERVÉ

S tou bábou Jennifer?

PAN BAUMAN

Ale ne, pitomče! S tou starou Natálií!

HERVÉ

Tady žádná stará Natálie není.

PAN BAUMAN

A kde je ta bába, co vás cpala sardinkama? No kde?

HERVÉ

O čem to mluvíte?

PAN BAUMAN

O čem to mluvím?

Jen ze sebe dělej blbečka...

(pro sebe) O čem prej mluvím...

Tak se koukneme na fotky... Na pár fotek z dovolený.

PAN BAUMAN jde pro fotografie, přinese krabici a podá ji HERVÉMU.

PAN BAUMAN

Tak tohle je v červenci, v Turecku!

HERVÉ si prohlíží album.

PAN BAUMAN *(je si jistý, na fotografie se ani nepodívá)*

Tak co? Je to ta stará nebo ta mladá?

HERVÉ

Mladá.

PAN BAUMAN

Cože?

PAN BAUMAN si prohlédne fotky.

PAN BAUMAN

To není možný... V Turecku jsme byli před půl rokem.

Přehrabuje se v krabici s fotografiemi a vytahuje z ní další a další.

PAN BAUMAN

To je v prdeli, i tady ve Španělsku je ta mladá!

Znovu se přehrabuje v krabici.

PAN BAUMAN

V Maroku je taky mladá... Všude je mladá!

Všude je ta mladá!

PAN BAUMAN

Proč jste mi nic neřekli?

HERVÉ

Já vám to říkal...

PAN BAUMAN

Neříkal! Nic jste mi neříkal!

PAN BAUMAN

(Natálii) Že nic neříkal?

(Hervému) Nic jste neříkal!

(sobě) Nic neříkal.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Alaine, musíme si spolu promluvit.

PAN BAUMAN

Budete tak hodný a necháte nás na chvíli.

HERVÉ

Ano, jasně.

PAN BAUMAN

Neřekl jsem vám, abyste odešel?

HERVÉ

Ano, řekl.

PAN BAUMAN

Proč nejde pryč?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Nevím.

PAN BAUMAN

Proč nejdete pryč?

HERVÉ

Nechce se mi.

PAN BAUMAN

Co mu je?

HERVÉ

Zůstanu tady.

PAN BAUMAN

Drž zobák!

Natálie, co se to tady děje?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Myslím, že tady chce zůstat.

PAN BAUMAN
Varuju vás, rozbiju vám držku!

HERVÉ
Klidně se s vámi poperu.

PAN BAUMAN (*uvědomí si, že je slabší než Hervé*)
Aha?

Pauza.

PAN BAUMAN
Tenhle blbec snad nebude u nás doma rozhodovat?

HERVÉ
Tohle už trochu přeháníte, pane Bauman.

PAN BAUMAN
A vy ne? Vy snad nepřeháníte?
Chtěl jsem po vás, abyste ji masíroval, ne abyste...

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Jestli odejde on, půjdu s ním.

Pauza.

PAN BAUMAN
OK, tak tady zůstane! Ale bude zticha!
V pořádku, Natálie? Zůstane, ale bude držet zobák!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
(*Hervému*) Hervé, prosím, mlč.

Pauza.
HERVÉ mlčí a pozoruje PANA BAUMANA.

PAN BAUMAN
Mám dojem, že... že...
(*Ukáže na Hervého.*) On na mě zírá... Stojí a zírá...
Jak ti asi tak něco můžu vysvětlit!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Nic neříká.

PAN BAUMAN
Sice nic neříká... Ale čučí. Je tam a čučí na mě...
Paralyzuje mě to!
Takhle se nedá vést dialog!

Pauza.

PAN BAUMAN
Mohla bys ho aspoň požádat, aby se na mě přestal koukat!
A aby šel... Já nevím... Aspoň kousek dál.
Třeba někam do kouta.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Hervé, jdi ke dveřím.

HERVÉ se přesune ke dveřím (do zadní části scény).

PAN BAUMAN
No, takže... Něco se mi v hlavě přepnulo... Ale už je to v pořádku... Už se to znova nestane!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Odcházím.

PAN BAUMAN
To ne... Kvůli tomu, že se to přepnulo?
Co? To, že odejdeš, ničemu nepomůže.
Podívej... Tohle je hlava, že jo? A je to skvělá hlava!
Ruce, že ano?... Paráda! Skvělý ruce!
Nohy? Super... Skvělý nohy!
Je to zase jako dřív... Všechno je na svém místě!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Odcházím s Hervém.

PAN BAUMAN
Vždyť je to poslíček! S poslíčkama se neodchází!

Pauza.

PAN BAUMAN
Má něco, co já nemám?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Oči.

PAN BAUMAN
Já mám taky oči! Dokonce dvě!
Neodcházej s tím pitomcem... To je pitomost!

HERVÉ
Hele, klídek.

PAN BAUMAN
Drž hubu!
Vždyť je to loutka!
Kašpar! Přece neodejdeš s kašparem?!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Myslela jsem, že chceš, abych byla šťastná, ne? Klidně v náruči někoho jiného?

PAN BAUMAN
Ta stará, měla jít do cizí náruče!!! Ta stará!!!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Ty ses totálně zbláznil.

Pauza.

PAN BAUMAN
Já tě prosím, neodcházej s Hervém. (Ich flehe dich an, geh nicht weg mit Hervwé.) To nedává smysl. (Es hat keinen Sinn.)
Jsem do tebe blázen, láska. (Ich bin verrückt nach dir, mein liebster.)

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Už je to pryč, Alaine. Já ti už nevěřím. (Es ist Schluss, Alain. Ich glaube dir nicht mehr, ich werde mit Hervé weggehen.)

Odcházím s Herwém.

PAN BAUMAN

Chci tě poprosit ještě aspoň o jedinou věc. (Ich verlange nur etwas von dir; lass mich mit ihm allein nur zwei minuten bitte.) Nech nás tu na dvě minutky o samotě... Prosím!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Dvě minuty, Alaine... Dvě minuty. (Zwei minuten Alain... Zwei minuten.)

PANÍ BAUMANOVÁ (35 let) odejde.

PAN BAUMAN

Kolik chceš?

HERVÉ

Ne, to ne...

PAN BAUMAN

Kolik chceš?!

HERVÉ

Ne, to ne...

PAN BAUMAN

Třicet tisíc euro a zmizíš.

Ticho.

HERVÉ

Padesát tisíc.

PAN BAUMAN

Čtyřicet.

HERVÉ

Ok.

PAN BAUMAN vypíše šek a podá ho HERVÉMU.

PAN BAUMAN

Jste tvrdý obchodník.

HERVÉ

Proto jsem to taky dotáhl na manažera.
Na shledanou, pane Bauman.

Hervé odejde.

TMA

SCÉNA 8

V obývacím pokoji u Baumanů.

Začátek této scény je opakováním úvodu hry.

PAN BAUMAN vchází do obývacího pokoje.

Slyšíme ohlušující hudbu (rock nebo rap).

PAN BAUMAN odloží kufřík, sundá si kabát, povolí kravatu a svalí se na pohovku.

Vypadá hodně unaveně.

Dívá se do stropu.

PAN BAUMAN (*rozčilený nadměrnou hlasitostí hudby*)

Ne! Tohle ne!

Hudba stále proniká do pokoje.

PAN BAUMAN přejde ke dveřím do pokoje.

PAN BAUMAN (*naštvaně*)

Ztlum tu hudbu !

Ztlum si tu hudbu !

Zabouchne dveře, což z velké části hlasitost hudby utlumí.

PAN BAUMAN se rozvalí na pohovku.

Po několika vteřinách se dveře od pokoje otevřou.

Ohlušující hudba opět pronikne do obývacího pokoje.

PAN BAUMAN (*křičí*)

Už je to lepší?

Pětatřicetiletá PANÍ BAUMANOVÁ vyjde ze svého pokoje.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Ty už jsi doma?

PAN BAUMAN (*překřikuje hudbu*)

Ano, lásko.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Neslyšela jsem tě.

PAN BAUMAN

Nic se neděje.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Dáš si whisky?

PAN BAUMAN

Dám... Díky.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 let) odejde z obývacího pokoje.

Po pár okamžicích do obývacího pokoje vejde PANÍ BAUMANOVÁ (70 let) se sklenkou v ruce.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Jaký jsi měl den? Všechno v pořádku?

PAN BAUMAN (*vyděšeně*)

Cože?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Ptám se, jaký jsi měl den.

PAN BAUMAN (*vyděšeně*)
No ano... Teda... Cože?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Něco se děje?

PAN BAUMAN (*vyděšeně*)
Ne, ne, všechno je v pořádku! Všechno je v pořádku!

Vypije whisky na ex.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Měl jsi žízeň?

PAN BAUMAN
Strašnou! Neskutečně strašnou!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Dáš si ještě jednu?

PAN BAUMAN
Ještě jednu?
Jo! Jasně, dám!

*PANÍ BAUMANOVÁ (70 let) odejde do kuchyně s prázdnou sklenkou.
PAN BAUMAN si rukama přejede po obličeji.*

PAN BAUMAN (*sám pro sebe*)
Přece to nezačne znova! Kurva! Znova už ne!

*PANÍ BAUMANOVÁ (35 let) se vrátí z kuchyně s plnou sklenkou.
Přisedne si k PANU BAUMANOVÍ na pohovku.*

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Jen si dej, lásko.

Podá mu sklenku.

PAN BAUMAN
Dík.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Opravdu se nic neděje?

PAN BAUMAN
Ne, ne... Vlastně ne.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Vypadáš, jako by tě něco trápilo.

PAN BAUMAN
Ne, to jen, že... Ale to je v pohodě...
Všechno je naprosto v pořádku!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Miluješ mě?

PAN BAUMAN

Jasně že jo... Jsem do tebe blázen.
Je mi s tebou moc dobře.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Udělám něco k večeři.

PAN BAUMAN

(zařve) Ne!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Co se stalo?

PAN BAUMAN

Zůstaň tady! Nechoď do kuchyně!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Proč?

PAN BAUMAN

Protože... Protože já... Nemůžu být bez tebe.
Zůstaň tady se mnou, prosím.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Ale no tak, Alaine... Musím udělat něco k večeři.

PAN BAUMAN

Nemám hlad!

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Koupila jsem ti masové závitky.

PAN BAUMAN

Kašlu na závitky! Nemám hlad... Zůstaň tady se mnou, prosím.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Co se děje, Alaine?

PAN BAUMAN

Nechci, abys odešla... Je pro mě strašně těžké, když odcházíš... Třeba jen do kuchyně... Stejně to je, jako bys byla kilometry daleko...

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Měli bychom se navečeřet, Alaine.

PAN BAUMAN

Nepůjdeme radši do restaurace? Do nějaký příjemný restaurace, co?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Děláš si ze mě legraci, nebo co...

PAN BAUMAN

Prosím... Udělá mi to radost.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Jak myslíš...

NATÁLIE (35 let) odchází ke dveřím.

PAN BAUMAN
Kam jdeš?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Jdu si pro kabát.

PAN BAUMAN
Pro kabát? A proč?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
No tak, jdeme do restaurace, ne?

PAN BAUMAN
Přece nepůjdeš do restaurace v kabátu?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Prčo ne?

PAN BAUMAN
Proč?
Protože to naprosto vyšlo z módy.
Dneska už nikdo v kabátu ven nechodí.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Nachladnu.

PAN BAUMAN
Ne, nenachladneš.
Jestli mě miluješ, tak nenachladneš.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Vezmu si kabát a jdeme.
NATÁLIE (35 let) odejde.
PAN BAUMAN se otočí a přejede si rukama po obličejí.

PAN BAUMAN
Tak která se mnou půjde? Kurva, která?!

Objeví se PANÍ BAUMANOVÁ (70 let) v kožešinovém kabátě.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Můžeme jít?

PAN BAUMAN
Co?
Nechceš si vzít jiný kabát?

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)
Proč? Tenhle je přece hezký, ne?

PAN BAUMAN
To bych zrovna neřekl.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)
Co pořád máš?

PAN BAUMAN
Ta kožešina mi nedělá dobře.
Co je to za zvíře?

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Liška.

PAN BAUMAN

Já se lišek bojím... Mám z nich panickou hrůzu!

Nemůžu jít na ulici s liškou...

Prosím tě, vezmi si jiný kabát.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Děláš si legraci...? Je nádherná.

PAN BAUMAN

Ne, je...

Vypadáš v něm jako stará bába.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

To ani náhodou...

PAN BAUMAN

Ale jo, vypadáš, věř mi!

PANÍ BAUMANOVÁ (70 let) se na sebe jde podívat do zrcadla... Zrcadlo tvoří pouze rám.

Odras v zrcadle hraje PANÍ BAUMANOVÁ (35 let).

Promluví PANÍ BAUMANOVÁ (35 let) (obraz v zrcadle).

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Jen se podívej, padne mi naprosto skvěle...

PAN BAUMAN

Ano, máš pravdu... Sedí ti skvěle.

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Miluješ mě?

PAN BAUMAN

Miluju.

PANÍ BAUMANOVÁ (70 LET)

Určitě?

PAN BAUMAN

No... Ano? Ano, ano...

PANÍ BAUMANOVÁ (35 LET)

Tak jdeme.

PAN BAUMAN míří k domovním dveřím.

Za ním jdou obě PANÍ BAUMANOVÉ.

Otevře dveře, otočí se na obě PANÍ BAUMANOVÉ.

Pustí obě do dveří.

PAN BAUMAN

Prosím.

Obě odejdou.

PAN BAUMAN se vytřeštěně podívá do publika a zavře za sebou dveře.

TMA